

NAŠA LUČ

junij, julij, avgust 2000, letnik 49, številka 6

mesečnik za Slovence na tujem

NAŠA LUČ

Glasilo Zveze slovenskih izseljenskih duhovnikov, diakonov in pastoralnih sodelavcev v Evropi za verska, kulturna in narodna vprašanja

Izdajatelj in založnik:

DRUŽINA, SI-1000 Ljubljana, p. p. 95.

Glavni urednik:

Janez Pucelj, München, Nemčija

Odgovorni urednik:

Ljubo Bekš, Ljubljana

Uredništvo:

Naša luč

Poljanska c. 2, SI-1000 Ljubljana

tel.: 01/13-83-050

faks: 01/126-23-02

Uprava:

Krekov trg 1, SI-1000 Ljubljana,

tel. 01/313 241

E-mail: ljubo.bek@siol.net

E-mail: janez.pucelj@t-online.de

NAROČNINA

(v valuti zadevne države):

Slovenija	3.000 SIT
Avstrija	240 ATS
Anglija	13 GBP
Belgija	720 BEC
Francija	120 FRF
Italija	34.000 ITL
Nizozemska	40 NLG
Nemčija	35 DEM
Švica	29 CHF
Švedska	150 SEK
Avstralija	28 AUD
Kanada	25 CAD
ZDA	22 USD
Evropa	18 Eur

V ceno izvoda je vračunan 8% DDV.

Revija izhaja s finančno pomočjo Urada za Slovence po svetu pri MZZ.

Naročnino lahko plačate pri poverjenikih ali pa direktno na upravo. Tolarski žiro račun:

50101 - 601 - 271482, DRUŽINA, d.o.o.,

s pripisom za Našo luč,

devizni račun: Nova Ljubljanska banka d.d.,

50100-620-133 900-27620-118911/5.

Nove naročnike sprejemajo poverjeniki

in uprava.

Oblikovanje in grafična priprava:

TRAJANUS, d.o.o., Kranj

Tisk: Tiskarna SCHWARZ, d.o.o.

Prva str. ovitka: P. Pokorn: Goriška Brda

Druga str. ovitka: P. Pokorn: Vipavska dolina

Tretja str. ovitka: P. Pokorn: Izola

Četrta str. ovitka: J. Rihar: Pot

In vendar se premika

Če se najprej ustavimo ob zadnjih dogodkih v domovini, potem lahko upravičeno pritrđimo gornji trditvi. Slovenski parlament je izglasoval nezaupnico Drnovškovi vladi in proti vsem napovedim za novega mandatarja potrdil dr. Andreja Bajuka, rojaka, ki je večji del mladosti preživel v Argentini. S svojim delom se je izkazal na najbolj odgovornih mestih, ki v svetu danes nekaj veljajo. Kot človek z visokim ugledom v svetu se je vrnil v domovino, da tudi tu pusti svoj pečat. Njegov nastop v parlamentu je bil zelo uspešen in je presenetil tudi tiste, ki so mu za dobrodošlico namenili besede, ki jih ne bi bil deležen niti največji državni sovražnik.

Skupaj s strankami slovenske pomladi (nova združena stranka SKD + SLS in SDS), je vztrajal, prenesel poniževanje in laži in na koncu mu je očitno uspelo prepričati tudi levi del parlamenta, ki mu je namenil dva odločilna glasova. Izzid glasovanja je bil 46: 44 za dr. Bajuka. Samo želimo si lahko, da bi pomladnim politikom uspelo prikrmariti to slovensko barko in jo končno umestiti v normalni prostor moderne demokracije.

Omenjeni nastop slovenskih parlamentarcev pa je znova pokazal, kako ideološko obremenjeni so zlasti predstavniki tako imenovanega levega političnega bloka v domovini. To so prav tisti, ki danes tako radi vse okoli sebe učijo demokracijo in se sklicujejo na Evropo. Njihov spomin pa jim ne seže niti deset let nazaj - pozabili so na svoje izjave ob času osamosvajanja, ko so iskali vse mogoče načine, da bi še naprej ostali v nekakšni povezavi z "rajnko" državo. O dogodkih med letoma 1941 in 1990 pa po njihovo ni več moderno govoriti.

Bomo mar pozabili na toliko desetletji? Bomo res izgubili narodni spomin? Bog ne daj!

Premikalo pa se bo tudi med počitnicami. Dragi rojaki, dobrodošli doma. Vabljeni na srečanja v domovini, ki jih bodo pripravile vaše misije. Kot vsako leto vas tudi tokrat še posebej vabimo na "romanje treh Slovenij", na Sv. Višarje, v nedeljo 6. avgusta. Spet se bomo srečali prijatelji in znanci, "rojaki, ki v srcu dobro mislimo," pri višarski Materi Božji.

"In vendar se premika!" je dejal znani znanstvenik. Postanimo tudi mi del tega dogajanja. Smo namreč v svetem letu 2000.

Vse dobro in dobrodošli.

“Smo kot velika vas sredi ogromnega mesta; razkropljeni, a povezani ...”

Lilijana Stajan, učiteljica slovenskega dopolnilnega pouka v Berlinu, ima zelo rada svoj poklic, še posebej otroke, ker nikoli ne razočarajo.

Teče četrto leto, odkar poučujete otroke slovenskih staršev v Berlinu. Kdaj se vam je porodila misel, da bi šli med zdomce iz Maribora v Berlin?

Nikoli nisem razmišljala o tem, da bi odšla v tujino. Vedno pa sem občudovala svoje sorodnike, ki so vsako leto prihajali na počitnice iz daljne Kanade in so znali, zdaj lahko rečem, zelo dobro slovensko. Tam niso imeli redne slovenske šole, jezik jim je uspelo ohraniti iz roda v rod, le neke nune so jih nekaj malega naučile. Kadar pa so prišle na obisk sestrične izza meje, par kilometrov čez avstrijsko mejo, se nismo mogle pogovarjati. Sicer otrok ne pozna ovir, saj se v igri lahko sprijatelji z vsemi. Ko pa smo odrasle, so začutile, da niso več tisti otrok v peskovniku, da jim nekaj manjka, česar jim starši niso dali. Včasih so kaj malega tudi razumele, pa niso znale povedati. Opazovala sem tudi bratranca, ki živi v Berlinu in je lepo govoril slovensko. Sorodniki so mi orisali, kako tam poteka pouk slovenščine. Ob vsakem obisku so potarnali, češ da se po enem letu slovenska učiteljica spet vrača v Slovenijo, kar povzroča težave tako otrokom kot staršem. Sorodniki so me pregovarjali, naj se prijavim na naslednji razpis. Ker sem znana po tem, da se v vsakem okolju hitro znajdem in prilagodim, sem si rekla, da velja poskusiti. Bila sem izbrana; razpis je bil za Stuttgart in Berlin in jaz sem se odločila za Berlin.

Skupina učencev slovenskega dopolnilnega pouka

Lilijana Stajan, učiteljica slovenskega dopolnilnega pouka v Berlinu

Z Berlinčani smo se ob neki priložnosti že srečali, to so prijetni ljudje. Med počitnicami sem jih še nekaj spoznala in se na hitro odločila; avgusta 1996 sem že začela z delom v Berlinu. Doma sem iz Selnice ob Dravi, po poklicu sem učiteljica razrednega pouka od prvega do petega razreda osnovne šole. Ta usmeritev mi še kako prav pride pri delu, ki ga opravljam v tujini. Kajti to delo zahteva veliko predznanja in drznosti, da si upaš to in ono poskusiti - kar pravijo, da ni greh - in velikokrat novi prijemi rodijo uspeh.

Lahko primerjaš zdajšnje delo z delom na osnovni šoli v Sloveniji?

Primerjave z delom doma ni! Nekje najbližje bi bila podobnost s samim načinom dela na kakšni podružnični šoli, kjer so kombinirani oddelki. Nekje, kjer si človek za vse, za vse odločitve sam, vse je na tvojih ramenih, na tvoji iznajdljivosti. Ko bi rabil kakšno knjigo, pa je ni pri

Športni dan – drsanje na drsališču sredi Berlina

roki in potem poiščeš vse možnosti, da bi želeno v najkrajšem roku dobil. Potrebno je nenehno prilagajanje, slediti je treba rednemu urniku nemških šol, ki se tudi kdaj spremeni, otroci obiskujejo zunajšolske dejavnosti, eden je športnik, drugi je glasbenik in potem ostane še tista tretja, zadnja možnost, kdaj obiskovati slovenski dopolnilni pouk.

Katere učbenike uporabljate in kako poteka vaše delo?

S strani Ministrstva za šolstvo Republike Slovenije je za dopolnilni pouk slovenskega jezika priporočan učbenik *Dober dan, slovenščina*, ki je med učenci zelo dobro sprejet. Učbenik je napisan z zdonsko tematiko, ki jo vsak od nas doživlja. Zdonska družina živi v Winterthurju v Švici, tam imajo prijatelje, otroci se obiskujejo med seboj, med počitnicami se z družino odpravijo v Slovenijo, kjer so sorodniki.

Program pouka je nastavljen tako, da vsak posameznik dela zase po svojih zmožnostih, hitrosti, globino mu potem jaz določam, ker ga pač poznam in vem, koliko zmore. Čeprav so to mešane skupine, otroci so stari od šest pa tudi do šestnajst let, so vsi v isti učilnici. Nekje v desetem, enajstem razredu - to so po naše že srednješolci - nehajo prihajati, čeprav sta letos še dva, ki obiskujeta enajsti razred in prihajata občasno. Podmladka, prvošolčka, pa že dve leti ni bilo. Bodo pa kmalu, saj so zdaj otroci stari tri, štiri leta, zato razmišljamo, da bi čez kakšno leto ali dve organizirali predšolsko skupino, da bi se malčki malo privadili drug drugega in bi bil potem prehod v šolo lažji. Vendar je to že težje, saj so to otroci druge generacije, ki je ali pa ni obiskovala dopolnilnega pouka, zato je vprašanje, če so stari starši pripravljeni voziti vnuka popoldne v šolo, saj je to dodatno

popoldanska obveznost, ki pa je zaposleni mladi starši velikokrat ne zmorejo.

Koliko otrok v Berlinu prihaja k dopolnilnemu pouku slovenskega jezika in kako ste organizirani?

Trenutno imamo skupine na petih krajih v Berlinu, na nemških šolah. Povsod so nas zelo lepo sprejeli, zaupajo nam tudi ključke. Seveda pa se moramo ravnati po urniku nemške šole in tudi počitnice imamo po njihovem urniku.

Vsaka skupina ima pouk enkrat tedensko popoldne, po njihovi redni nemški šoli. Program obsega slovenski jezik, spoznavanje narave in družbe, zgodovino, zemljepis, delno tudi nekaj matematičnih operacij, da spoznajo tudi matematične izraze, pri vsem pa se kot vodilo v ozadju skriva slovnica.

Z otroki sodelujete na prireditvah, proslavah, srečanjih. Združite za nastope otroke različnih skupin?

Tako je, Berlin nam to dopušča. Je ogromno mesto, a razdalje niso tako velike, da ne bi bilo moč dobiti vseh otrok skupaj. Pripravljamo pa tisto, za kar nas prosijo oziroma povabijo k sodelovanju z različnih strani, pa naj bo to Slovenska katoliška misija, Društvo Slovenija, v zadnjem času sodelujemo tudi z Veleposlaništvom Republike Slovenije, ki se je iz Bonna preselilo v Berlin. Če ima kdor koli kakšne potrebe, nas s tem vnaprej seznanj, dogovorimo se za termin in takrat pripravimo posamezne točke, sodelujemo in sooblikujemo program. To so igre, recitali, kakor kdaj in kolikor zmoremo. Včasih smo kar na kratkem s časom, saj se v štirinajstih dneh dogaja več stvari, in če gre za večje zadeve, so otroci iz raznih skupin na dveh skupnih vajah, potem pa že sledi nastop.

Ob obisku kardinala

Na obisku v domovini

Tudi sicer smo zelo dejavni. Naš cilj je sodelovati z vsemi, da imajo otroci možnost povsod nastopati in da ni ovir, da česa ne bi smeli poskusiti. Letovanje v Sloveniji, ko se v praksi uporablja slovenski jezik, pa je neke vrste spodbuda za nadaljnje delo, učenje ali pa neke vrste nagrada za ves trud za nazaj. Ker pa sodelovanje z vsemi slovenskimi hišami v Berlinu dobro teče, smo se dogovorili, da prevzamejo nosilne vloge (letovanje, proslave) drugi in se mi le priključimo. Naš cilj je tudi, da bi otroci čim več brali, zato v tej smeri vsak obisk v domovini izkoristim, da se vrnem v Berlin s čim več novimi knjigami. Otroci morajo spoznati slovensko literaturo, zato tekmujejo za bralno značko. Dobro sodelujemo s knjižnicami v Ljubljani; knjige nam priskrbi gospa Tilka Jamnik in Zveza prijateljev mladine. Včasih (tu mislim za naš kulturni dan) lahko povabimo kakšnega gosta. Poleg rednega dela pripravljamo tudi športne, naravoslovne in kulturne dneve, ki so ob sobotah. V januarju smo se šli drsat. V aprilu smo imeli kulturni dan, na katerem smo delali velikonočne dekoracije, barvali

pirhe in pripravili razstavo v slovenski katoliški misiji. Pri svojem delu poskušamo ohranjati ljudsko izročilo. V zameno za to, kar mi pripravimo za katoliško misijo, društvo ali veleposlaništvo, nam oni odstopijo prostore za razne delavnice in dejavnosti.

Kot zanimivost naj povem, da je na seminarju v Rogaški Slatini sodelovala tudi pisateljica Polonca Kovač, ki je predstavila svojo knjigo Zverinice iz Večne poti, iz katere je odlomek tudi v učbeniku Dober dan, slovenščina, kjer nastopata krokodila Mojmir in Vladimir. Povedala nam je, od kod je črpala snov za to zgodbico. Imela sem srečo, da sem v knjižnici dobila to njeno knjigo in jo bom odnesla s seboj v Berlin, kar bo dodatna spodbuda ob obisku živalskega vrta.

Omenili ste seminar v Rogaški Slatini. Komu so seminarji namenjeni?

Vsako leto v aprilu pripravijo za učitelje slovenskega dopolnilnega pouka seminarje; tokrat je bil v Rogaški Slatini. Letos smo bili prvič povabljeni samo učitelji, ki učimo v tujini, predvsem v Evropi, ena učiteljica je bila iz Argentine. Bilo nas je čez 20, kar je, glede na prejšnja leta, ko so se seminarja udeleževali tudi učitelji dopolnilnega pouka slovenščine za tujce v Sloveniji in nas je bilo več kot 40, bolje. Lažje smo sodelovali, se med seboj bolje spoznali, si izmenjali izkušnje in se pogovarjali o svojem delu, kar je v večjih skupinah nemogoče. Dopoldne smo imeli predavanja, popoldne pa delavnice. Ti seminarji so zelo dobrodošli.

V berlinsko okolje ste se, sodeč po odzivih, zelo lepo živeli. Otroci vas imajo zelo radi in tudi starši cenijo

Letovanje na morju omogoča živo uporabo slovenskega jezika.

vaše delo. Zagotovo pa je treba v vse to vložiti veliko moči in prostega časa?

Zelo rada imam svoj poklic, še zlasti otroke, ki te nikoli ne razočarajo. Delo z njimi mi je v zadovoljstvo. Da so vidni uspehi, da delo obrodi sadove, za vse to je potreben daljši čas. Eno leto dela v tujini, to je prehitro mimo. Če se srečaš le enkrat na teden, je to približno štirideset srečanj, kar pa je premalo. Če z veseljem delaš, je tako tvoje delo kot napredek učencev tvoje največje zadovoljstvo. Ni mi žal časa, ki ga preživim z otroki, ki pa bi seveda bili najbolj srečni, če bi jim bila na razpolago 24 ur na dan. Ne opravljam zgolj svojega dela in poklica, ampak sodelujem tudi pri vsem drugem, kar spada k življenju v skupnosti. Tudi odrasli včasih potrebujejo kakšen nasvet, pomoč, in če tako otrokom kot odraslim podarim tistih osemnajst, dvajset ur, to tudi gre. Smo kot velika vas sredi velikega mesta, razkropljeni, a vendar povezani. Drug drugega poznamo, se obiskujemo, drug z drugim delimo tisto, kar bi doma delili z najbližjimi, s sorodniki. In to nas povezuje.

Otroci mi zaupajo in tudi jaz njim. Otroci te začitijo. Tudi če se človek hoče pretvarjati, nekaj skriti, tisto, kar človek iz sebe izžareva, tega ne moreš ustaviti. Tak primer je bil na pustovanju. Verjetno je to mimika, kajti zlato pravilo je, če si maska, ves večer ne spregovoriš, ne daješ znakov, pa so me pravzaprav najmlajši najprej spoznali. Ob tem bi rada povedala, da tudi ob družabnih prireditvah, kot je pustovanje, ohranjamo to pravilo in tradicijo, da se opolnoči moraš razkrinkati. Pa ne samo to, tradicijo ohranjamo na vseh področjih in jo tako prenašamo na mladi rod.

Lani ste bili z učenci na letovanju v slovenskem Primorju. Pridete tudi letos?

Vsako leto se odpravijo otroci pod vodstvom župnika Izidorja Pečovnika - Dorija nekam na letovanje in mislim, da bo tako tudi letos. Nosilno vlogo je prevzela slovenska katoliška misija, ki povabi vse otroke, ne pozabijo niti na svojo učiteljico. Vabilu se odzovem in potem je prijetno z njimi preživeti teden dni na morju, čeprav je velika odgovornost skrbeti za te otroke. Ko zadnje spraviš spat, imaš na voljo dve uri spanja in že so prvi budni. Letovanja se udeležijo tudi nekateri starši, tako si drug drugemu pomagamo, da nisi vsak dan sam na vrsti. Treba je upoštevati, da letujejo tako najmlajši kot tudi šestnajstletniki, ki jih je prav tako treba imeti na očeh. Čeprav so vajeni velemesta, jim drugje vragolije ne uidejo.

Se pa v praksi učijo jezika in v enem tednu veliko pridobijo.

Imate kakšno željo, načrt, ki bi ga želeli uresničiti?

Moja velika želja je bila, da bi berlinski otroci spoznali domovino Slovenijo, da bi spoznali, kje so doma tisti, s katerimi se srečujemo in stanujemo v Berlinu, saj smo res iz vse Slovenije. Prvo leto sem jim želela pokazati svet ob morju in ob reki Soči, naslednje leto svet ob Savi, ob Dravi in Muri. Tako bi si do letos ogledali in spoznali vso Slovenijo, kar je bil moj namen. Sama sem se namreč že ob prihodu v Berlin odločila, da ostanem tu vsaj tri, štiri leta. Ostajam tudi peto leto, ampak ta želja se ni izpolnila, ker jaz nisem ostala nosilka programa. Otroci so bili kljub temu zadovoljni, ker si želijo morja, sprostitve. Tudi v planine in višave bi se radi podali, osvojili globine, svet pod zemljo, po samem zraku, kar nam je tudi že večkrat uspelo, saj nam je sponzor omogočil, da smo z letalom poleteli nad našo obalo, se popeljali z ladjo, si ogledali podvodni svet in gojišče kaktusov. Staršem polagam na srce, da otrokom omogočijo te skupne počitnice, kar skupino še poveže. Potem je tudi delo v skupini lažje. Zelo bi želela narediti še kakšen izlet po Sloveniji. Prvo leto smo se z avtobusom odpeljali iz Maribora skozi Lenart proti Murski Soboti, na Ptuj, skozi Krško v Novo mesto, na Brnik, skozi Vrhniko do morja. Potovali smo zelo dolgo, otroci so vstopali in izstopali, ker smo šli večinoma po krajih, kjer smo doma. Posebno za mlajše je bilo to doživetje, kajti Slovenija je vsakih nekaj kilometrov čisto drugačna. Na koncu so dobili občutek, da je Slovenija prava velikanka, ker so računali, da so se vozili veliko dlje kot iz Berlina domov!

Kaj pomeni materin jezik otrokom, rojenim v tujini?

V Berlinu rojeni otroci odlično obvladajo nemški jezik, dobro govorijo slovensko, in to je njihova prednost. Večina staršev je v Sloveniji sezidala hiše in upa, da se bodo njihovi otroci vrnili. Toda mnogim se želje ne bodo izpolnile. Njihovi otroci imajo v Berlinu prijatelje, dobili so službe, se poročili in ti se bodo le težko odločili za vrnitev. Spet drugi pa bodo z odličnim znanjem materinega in tujega jezika mogoče lažje našli zaposlitev v Sloveniji. Toda ljubezen do materinega jezika in domovine jim je treba dati že v otroštvu, jim pokazati lepote Slovenije, da se bodo pozneje lažje odločili, kje bodo živeli.

*Pogovarjala se je
Marinka Mošnik*

VEČ SVOBODE

“No, pa sva spet privezana za štirinajst dni,” je Pavla potožila Tomažu, ko sta soseda odšla. “Saj mi ni težko zalivati njunih rož in popaziti na hišo, ampak vsak si kdaj zaželi več svobode. Jaz tudi,” je Pavla nadaljevala. “Moraš ju razumeti, Pavla, onadva nimata vrta. Počutita se utesnjeno. Zato si še bolj želita velikih, svetlih plaž, širnega morja in sonca. Več svobode, kot je rekel sosed. Saj si ju videla, kako zelo se veselita dopusta. Sicer pa, zakaj jima ne bi naredila usluge? Se spomniš, kako sta bila lani vesela, ko sta prišla domov in se nama kar nista nehala zahvaljevati. Ko se vrneš z dopusta, ni lepšega pozdrava kot cvetoče rože na okenskih policah,” se je Tomaž živo spominjal vrnitve sosedov z lanskega dopusta.

Ob robu mesta se je vila široka avtocesta in kar precej počitniških prikolic, avtomovov ter s prtljajniki obteženih avtomobilov je hitelo proti jugu. Tomaž si je predstavljal ljudi, ki so v vročem popoldnevu hiteli svojemu cilju naproti. Dopust. Počitnice. Morda za nekatere le nekaj dni sprostitve. Toda zelo verjetno se tudi vsi ti ljudje tako kot njuna soseda, eni bolj, drugi manj jasno zavedajo, da vsi njihovi cilji in želje vključujejo eno samo. Več svobode! Ven iz majhnih stanovanj. V naravo, k morju, v planine, v kraje brez semaforjev, brez omejitev, brez obveznih smeri. Biti na obali, da oko lahko potuje prek modrih valov tja do komaj vidnega obzorja. Telo želi začutiti širino, prostranost prostora. Telo potrebuje svobodo. Ven iz klimatiziranih pisarn, iz delavnic, iz veleblagovnic, ki utrujajo in begajo z vsiljivo ponudbo!

Ko bodo vsi ti ljudje prispeli na cilj svojih potovanj, na dolge peščene obale, v skrite zalive oddaljenih otokov, med zelene doline in v tišino med bele vrhove gora in ko se bodo naužili svobode prostora, ki jo potrebuje telo, bo njihov duh zahrepenel po drugačni svobodi. Zahrepenel bo po svobodi, ki ni vezana na vidna obzorja, ampak na nevidna prostranstva svobode duha. Človek se nenadoma zave, da so bila krila duha ohromljena zaradi neštetihih potrebnih in nepotrebnih vsakdanjih opravkov. Tišina in prvinskost čiste narave je kot zorano polje, na katerem se razpirajo nešteti cvetovi iskanja duha. Človekov duh kot da začuti omamen vonj teh cvetov. Zave se, da se za prositori vidne svobode, ki jo premeri človekovo oko, nahajajo veseljstva svobode duha. Vsaj knjigo moraš vzeti v roke,

da lahko nekoliko zapolniš lakoto po svobodi duha. Slikar bo prijel za čopič, pisatelj bo začutil notranjo prisilo, da nekaj napiše, pesniku se bo izlila nova pesem. Vsak skuša po svoje vstopiti v brezmejne prostore svobode duha.

In ko je človekovo telo potešeno, ko je tudi duh potešen, je srce človekovo še vedno nemirno. Hoče še več. Hoče popolno svobodo. Čakalo je, da se je svobode vidnih prostranstev naužilo oko. Čakalo nadvse potrpežljivo, da se je duh naužil nevidnega veselja svobode. Potem pa se nekega dne ob jutranji zarji, ob sončnem zahodu ali kar sredi noči pod zvezdnatim nebom to človekovo srce vzdrami in na ves glas zahteva svojo svobodo. Hoče se srečati, hoče se združiti s svobodo, iz katere se rojevajo vse druge svobode. Človek obstane sredi poti, sredi noči, začuden, da ima tudi srce svojo svobodo. In ko se zazre v svoje srce, začuti, da mora, da mora odpreti to svoje srce neustvarjeni Svobodi, da se z njo združi in v njej resnično spočije.

Jože Urbanija

SINODA IN IZSELJENSTVO

Izseljensko pastoralo je treba stalno prilagajati, ker se razmere v družbi, državi in tudi stanje v slovenskih skupnosti spreminjajo. To je za pastoralnega delavca v prvih letih delovanja v izseljenstvu posebej pomembno.

Osnovne nekritične pastoralne drže so: da merimo izseljenstvo po merilih cerkvenega življenja v domovini, da želimo biti v izseljenstvu uspešni pastoralisti na načine, kot smo jih bili navajeni doma, in, da postajamo zaradi izjemnih razmer po dolgih letih dela malce utrujeni. Včasih nam zmanjkuje iznajdljivosti, časa za študij in posvetovanje, sem in tja precenimo svoje moči, in hitro postanemo sami sebi in svojemu poslanstvu ovira. Če k temu dodamo še nerazumevanje izseljenskega pastoralnega dela med sobrati v domovini, smo v glavnem opisali zunanji okvir težav izseljenskih pastoralnih delavcev. Svoje trde izkušnje in razočaranja smo morda tudi kdaj enostransko razlagali prijateljem in kolegom in s tem dosegli, da se je kdo doma oklenil 'spoznanja', da je izseljenska pastoralna zapravljanje moči in potrata časa.

V resnici postaja pastoralna izseljencev čedalje bolj pomembna. Moderni človek iz mnogih razlogov spet postaja popotnik, nomad. Gospodarske in socialne razmere ga silijo, da mora biti z lahkoto premakljiv, če hoče ohraniti socialno raven in napredovati. Zahodni svet pozna celo vrsto ustanov, ki te tokove spremljajo. Tudi Cerkev v Evropi in v naprednem svetu skuša spremljati te ljudi s svojim evangelijskim poslanstvom. Navsezadnje so Papeški svet za pastoralo izseljencev in cerkveni dokumenti o izseljenski pastoralni ter dosedanje cerkvenopravno urejanje tega dela dovolj jasno opredeljujejo, da je ta pastoralna potrebna in nujna.

Na straneh Naše luči se želimo pogovarjati o tej zavesti v slovenski Cerkvi. Želimo se posvetovati o možnostih in načrtovanju tistih potrebnih dejavnosti v Cerkvi na Slovenskem, ki so današnjim potrebam med slovenskimi izseljenci primerne, in o ustanovi, ki bi te dejavnosti izvajala.

Osrednjo ustanovo za povezovanja med domačo Cerkvijo in izseljstvom vidimo izseljenski duhovniki v Rafaelovi družbi. Ljubljanski osrednji urad naj najprej požiivi stike s škofijskimi referenti za izseljensko pastoralo in se dogovori z njimi o primernih načinih sodelovanja in delovanja po škofijah. V prihodnje bo treba **po navodilih**

sinode presoditi, kako bi zastavili propagandno delo za ustanavljanje župnijskih podružnic Rafaelove družbe. Treba bo izdelati informativne programe za pridobivanje simpatizerjev in sodelavcev. Za začetek bo primerno v župnijskem merilu zbuditi zanimanje in iskanje, koliko ljudi se je iz naše fare preselilo kam drugam in koliko teh je zunaj domovine. Podatki, kje so ti ljudje, so deloma zbrani že na naših izseljenskih farah. Velika množica teh pa ni nikjer zapisana, zato bodo podatki dobrodošli tudi izseljenskim župnijam. To bi bil začetek koristnega sodelovanja med izseljenskimi in domačimi župnijami.

Osrednji urad Rafaelove družbe že prevzema služnostne dejavnosti vsem župnijam in župnikom med izseljenci za vsakovrstne potrebe skupnosti in posameznikov.

Rafaelova družba navezuje stike s sorodnimi cerkvenimi in necerkvenimi ustanovami po svetu, ki imajo že dolgoletno izkušnjo načrtnega spremljanja izseljencev. Razmere je torej treba poznati in jih presoditi iz naših zornih kotov, se nanje odzivati in si medsebojno pomagati pri iskanju dobrih rešitev. Najboljša pastoralna pota so seveda tista, ki upoštevajo človeka in razmere, v katerih živi, ter zmorejo umestiti temu primerno evangelijsko poslanstvo.

ip

ODREKANJE PRAVIC

V maju je močno odmevala papeževa razglasitev pričevalcev, ki so ostali zvesti Kristusu tudi za ceno življenja. Totalitarizmi 20. stoletja so tako kot še nikoli prej prelevili kri kristjanov. V Rimu so se spomnili vseh, ne le katoličanov, marveč tudi protestantov in pravoslavni. Slovesnost je potekala v rimskem Koloseju, kjer so kmalu po Kristusovi smrti in vstajenju vodili množice njegovih učencev pred divje zveri, ki so jih trgale ob bučnem odobravanju razigranih množic. Toda tako, kot je bilo razširjeno preganjanje in pobijanje kristjanov v 20. stoletju, ni bilo nikoli prej. Med desetstisočimi imeni z vsega sveta je tudi dvesto slovenskih. Vsi ti Jezusovi pričevalci so najprej zgled zvestobe kristjanom, ki nas gmotna blaginja zlahka odvrne od hoje za Jezusom.

Ti pričevalci so tudi klic in opomin vsemu človeštvu, naj vendarle že spoštuje človekove pravice, vključno z versko svobodo. Spomnimo se 18. člena *Splošne deklaracije človekovih pravic*: "Vsakdo ima pravico do svobode misli, vesti in veroizpovedi; ta pravica vključuje svobodo spreminjati prepričanje ali vero, kakor tudi njuno svobodno, javno ali zasebno izražanje, bodisi posamezno ali v skupnosti z drugimi, s poučevanjem, z izpolnjevanjem verskih dolžnosti, z bogoslužjem in opravljanjem obredov." Koliko je še krajev po svetu, kjer se na to pravico poživljajo in jo kršijo: eni krvavo (Kitajska, Vietnam, Kuba, Sudan idr.) drugi prikrito. Tak je npr. laični fundamentalizem, ki smo ga pri nas podedovali od komunizma.

Tu pa smo že v naših logih, kjer se je spet pokazala vsa ozkosrčnost, ideološka zamejenost in izključevalnost, ki jo je kontinuiteta tokrat brez sramu kazala izza govornice v državnem zboru.

Kot je znano, je koalicija Slovenija predlagala za novega mandatarja dr. Andreja Bajuka, do nedavna zdomca s postajami v Argentini, ZDA in Parizu. Tega dogodka, posebej pa še njegove izvolitve, so se gotovo razveselili naši "Argentinci" in "Parižani", pa tudi vsi doma, ki ga poznamo kot mednarodnega gospodarskega strokovnjaka in svetovljana, zavednega Slovenca in

sproščenega kristjana. Bajuk še dodatno potrjuje že nič kolikokrat potrjeno resnico, da so v slovenskem zdomstvu izjemni ljudje. Tega so se gotovo zavedali njegovi predlagatelji, ki so tudi s tem dejanjem pokazali, da imajo pred očmi in cenijo vso Slovenijo: domačo, zamejsko in zdomsko, in da želijo sodelovati z vsemi Slovenci. Le takšna širokosrčnost namreč zagotavlja prihodnost malemu narodu, ki se vključuje v Evropo.

Čisto drugače pa se je na Bajukovo kandidaturo odzvala kontinuiteta. "Levi" poslanci z Jelinčičem na čelu so mu zamerili, da je kristjan, da njegovi niso bili za komunizem in da je živel v tujini. Jelinčičeva pritlehnost je znana, tudi stranka upokojencev ni presenetila s svojim pljuvanjem - to je pač ena od pridobitev njihove revolucije. Veliko težje pa se človek sprijazni z enakim ravnanjem "liberalcev". Ti so Bajuka privezali na sramotilni steber najprej zato, ker je v svojem življenju uporabljal "pravico do svobode misli, vesti in veroizpovedi" (18. člen). Potem zato, ker so njegovi starši izbrali "pravico do življenja, do prostosti in do osebne varnosti" (3. člen), "pravico zapustiti katerokoli državo, vključno s svojo lastno, in vrniti se v svojo državo" (13. člen), in še "pravico v drugih državah iskati in uživati pribežališče pred preganjanjem" (14. člen). Seveda pa so mu najbolj zamerili, da je hotel izkoristiti tudi pravico, ki mu jo daje 21. člen: "Vsakdo ima pravico sodelovati pri opravljanju javnih zadev svoje države bodisi neposredno ali pa po svobodno izbranih predstavnikih." Kaj hujšega kot to, da si je dr. Bajuk drznil vzeti tiste svoboščine in pravice, ki jih mednarodna skupnost zagotavlja slehernemu človeku, ker se z njimi rodi!

Dogodki v državnem zboru niso brez zveze s spominom pričevalcev v Rimu. Tem ljudem ne bi bilo treba umreti, če bi povsod spoštovali te iste pravice, ki jih je kontinuiteta odrekala dr. Bajuku. Sme torej v Sloveniji kandidirati za mandatarja res samo tisti, ki je bil v partiji, je antikatolik, ne zna nobenega jezika in ni šel iz doline Šentflorjanske drugam kakor na tržaški Ponterosso in na kumrovske "univerzo"? Kakšno podobo kažemo vam zdomcem in kakšno "dobrodošlico" vam pripravljamo? Vendar ne obupajte, v domovini ni le kontinuiteta in "liberalizem", marveč tudi demokrati. In ti so izvolili dr. Bajuka za mandatarja. Ne glede na nadaljnji razvoj dogodkov, je to že znamenje, da večini človekove pravice in dostojanstvo nekaj pomenijo in da ima rada vse Slovence brez izjeme. Zato pristrčno dobrodošli doma na počitni-
cah!

Drago Ocvirk

LETO POSEBNE BOŽJE LJUBEZNI

Pogosto se sprašujemo: "Ali nas ima Bog rad?"

Živela sta mož in žena; bila sta bogata. Toda ženi se je pripetila nesreča in je izgubila oko. Zelo je bila žalostna zaradi tega. Pa je prišel k njej mož in jo nagovoril:

"Žena, zakaj si tako žalostna? Ne smeš biti žalostna, ker si izgubila svoje oko."

Na to mu je odgovorila: "Gospod, nisem žalostna, ker sem izgubila svoje oko, ne, žalostna sem, ker se mi zdi, da me boš imel toliko manj rad."

Tedaj ji je rekel: "Žena, rad te imam."

Ne dolgo za tem si je sam iztaknil oko, prišel k ženi in ji dejal: "Žena, da bi verjela, kako te imam rad, sem se ti naredil enakega: Tudi sam imam zdaj le še eno oko."

Tako je tudi s človekom: stežka je mogel verovati, da ga ima Bog tako rad, dokler si končno ni Bog sam "iztaknil enega očesa in privzel človeške narave: to pomeni: "Beseda je postala človek - meso" (In 1,14)!

In Božja ljubezen do nas gre še naprej! Vsak dan od tistega nepozabnega četrtega zvečer, ko je Jezus razlomil kruh in izgovoril nepozabne besede: "To je moje telo, ki se daje za vas" (Lk 22,19), se zbiramo možje in žene, po dva, po trije, po sto, po tisoč, da ponovimo preprosto dejanje: razlomimo KRUH in si ga z nekaj besedami razdelimo med seboj. To dejanje je za mnoge najlepši in najdražji spomin na tem svetu, spomin na Jezusovo poslednje dejanje. Za nas je to veliko več kot spomin. To dejanje nanaša NOVI SVET, ki ga bo Jezus vzpostavil ob svojem drugem prihodu. To bo gostija velike množice, razprostrta božja miza za vesoljno skupnost.

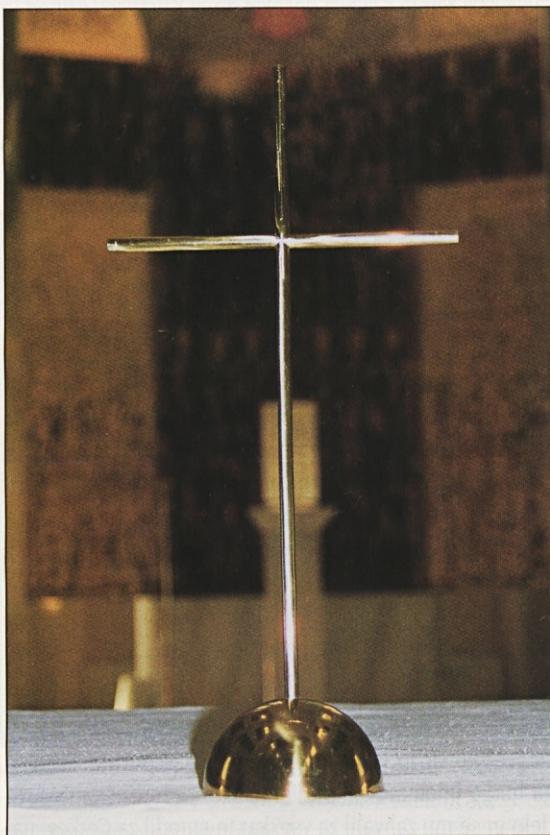
Ta razlomljeni KRUH je hrana popotnikov, to je popotnica Božjega ljudstva na potovanju. To je KRUH "pashe", neprestanega prehoda k Bogu. On je sopotnik novega človeštva, ki ima Jezusa samega za hrano. On nas istočasno hrani in vzbuja lakoto, lakoto po tem novem svetu, ki ga razlomljeni KRUH predstavlja.

Kako nam lahko Bog še bolje pokaže, da nas ima zares rad? Pri zadnji večerji je Jezus apostolom umil noge, nam pa vedno znova "umiva" duše, da bi lahko z njim uživali hrano ob isti mizi. Na veliki petek je na križu prelij svojo kri in daroval svoje telo za naše odrešenje.

Zdaj nam ponuja vsako nedeljo, celo vsak dan, svoje telo in kri, ne le da ga gledamo ali častimo, ampak uživamo, se z njim hranimo in krepimo! Jezus je na veliko noč vstal od mrtvih in se prikazal ženam (kot vrtnar), nekaterim učencem (na poti v Emaus kot popotnik), apostolom, ki so ga lahko otipali, z njim jedli in se pogovarjali ... Nam se Jezus približuje v tisočeri podobah (v človeški podobi, v podobi KRUHA ...), vendar so naše oči pogosto slepe.

Zanimiv poskus je naredil neki angleški novinar. Kupil je hlebec kruha, se postavil na križišče dveh prometnih ulic v različnih mestih. Mimoidoče je spraševal, kdo je pripravljen delati eno uro za ta kilogram in pol kruha? Izid je bil sledeč: V Hamburgu so se mu smejali, v New Yorku so ga odpeljali policaji, v Nigeriji je bilo več ljudi pripravljenih delati tudi tri ure, v New Delhiju se je zbralo več sto ljudi, ki bi za ta kruh delali tudi ves dan!

J. Šket

BESEDA SLOVESA POKOJNEMU PRELATU NACETU ČRETRNIKU

Prelat Ignacij Čretnik je odraščal v Šaleku pri Velenju, kjer se je rodil 14. julija 1917, v verski družini očetu Ivanu in materi Mariji, rojeni Potočnik. Bil je najmlajši v družini petih otrok. Najprej se je šolal v Velenju. Po maturi je vstopil v mariborsko bogoslovje. Ker je bil bistrega duha, ga je tedanji mariborski škof poslal študirat v Francijo, kjer je ostal do začetka druge svetovne vojne, nato se je po sili razmer vrnil domov. Grozoto druge svetovne vojne je preživel v Ljubljani, po njej pa se je z drugimi begunci znašel v vetrinskem taborišču, kjer je bil za prevajalca pri angleški vojski. Leta 1947 je bil posvečen v duhovnika v Brixnu in še isto leto ga je škof Rožman imenoval za dušnega pastirja v Parizu. V tem mestu je v ponedeljek, 11. aprila 2000, tudi umrl star 83 let. Čim starejši je župnik Ignacij Čretnik postajal, tem bolj je razmišljal, kje je njegova domovina. Pariz je imel rad, ampak vedno je iskal domovino, ker je bil zaveden Slovenec. Zato si je želel biti pokopan tam, kjer sta pokopana mati in oče. Tako bo v slovenski zemlji s svojci dočkal drugi Kristusov prihod in vstajenje poveljanih.

Njegovo delo je bilo veliko. Vsem beguncem, ki so šli skozi Francijo v druge države, je rad pomagal v vseh stiskah in težavah. Mnogi pravijo o njem: "Bil je odprtega srca, velikodušen do vseh, a vsakemu je povedal resnico življenja." Pastoralno delo ga je prevzelo in je vedno skrbel, da bi se ljudje v tujini dobro počutili. Njegovo organizirano delo z zdomci je kmalu prestopilo francosko mejo. Z vso modrostjo in skrbjo je leta 1952 postal tudi soustanovitelj revije Naša luč. Ta je do današnjih dni glasilo zdomcev. Veliko je pisal v slovenske in francoske revije ter časnike in tako bil živa priča slovenskega naroda in vesoljne Cerkve. Njegova velika zasluga pa je pridobitev slovenskega doma v Chatillonu, s čimer je postavil temelje za pastoralno delo, slovensko kulturo in šolo. Rad je sprejemal ljudi z vseh celin, a najraje se je srečeval s slovenskimi duhovniki in misijonarji, ki so prihajali v Pariz. Redno je sodeloval s krajevno Cerkvijo in vsakega človeka usmerjal po evangelijskem nauku. Bil je mož vere in molitve; njegovo duhovniško življenje najbolje povzema geslo: mati, domovina, Bog.

Pogrebno slovo v kapeli sv. Terezije je pričalo, kako so ga ljudje imeli radi. V pridigi je škof Uran orisal njegovo delo in se mu zahvalil za vse, kar je naredil za Cerkev, na-

Zadnje slovo od prelata Čretnika v domovini

rod in Boga med ljudmi, katerim je bil 53 let dušni pastir. Pogrebne pesmi so izžarevale velikonočno veselje in vero v vstajenje. Od svojega pastirja, preroka in duhovnika so se pariški Slovenci poslovili z molitvijo in pesmijo.

Njegovi zemeljski ostanki so bili preneseni v Slovenijo. Pogrebno slovesnost v cerkvi sv. Martina v Šmarjah pri Velenju je vodil mariborski škof dr. Franc Kramberger ob navzočnosti 41 duhovnikov iz mariborske škofije in iz zdomstva ter mnogih ljudi iz Slovenije in Francije. Poslovilne besede škofa in duhovnikov so bile globoke, polne upanja in zahvale njemu, ki je bil mogočen steber slovenskega naroda in Cerkve.

Če velja, da se človekove vrline in vrednote pokažejo šele, ko potrka na vrata trpljenje, potem lahko rečem, da nam je **prelat Ignacij vsem v zgled**, kako je človek lahko tudi v trpljenju za mnoge dušni pastir. Njegova bolečina je bila, da leta in leta ni smel obiskati svoje domovine. Če že on ni mogel iti v Slovenijo, so pa Slovenci prihajali k njemu in pri njem našli pravo besedo, tolažbo in zgled vere ter narodne zavednosti. Leta 1992 se je spet srečal s Slovenijo. Ponosen je bil, ko je ta končno priznala njegovo delo. Po težavah in trpljenju tega sveta in življenja v slavo vstajenja - to je krščanska vera in krščansko upanje. Upamo, da se prelat Ignacij že raduje slave vstajenja in da bo naš priprošnjik pri Bogu. Ohranili ga bomo v hvaležnem spominu. Boga naj mu bogato poplača za vse! Naj mu bo lahka slovenska zemlja.

Silvester Česnik

Z velikim spoštovanjem se želim pokloniti pokojnemu sobratu Nacetu v imenu Zveze slovenskih izseljenskih duhovnikov, diakonov in pastoralnih sodelavcev v Evropi.

V pismu Hebrejcem beremo spodbudo: "Spominjajte se svojih voditeljev, ki so vam oznanili Božjo besedo. Še in še motrite, kako so izstopili iz življenja, in posnemajte njihovo vero."

Pokojni prelat Nace Čretnik je bil v povojni evropski izseljenski pastorali mož prve ure. Duhovniki, ki so bili deležni usode beguncev in izgnancev zaradi komunizma, so prvi spoznali in prevzeli nalogo pastoralne in socialne oskrbe svojih rojakov, razbežanih po svetu. Ker je bila skrb domače Cerkve za ljudi zunaj meja domovine onemogočena, so se organizirali sami, da bi svoje poslanstvo v nastalih razmerah čim bolje opravili. Mladi duhovnik Nace je bil brž po novi maši poslan v Pariz in je postavil za tamkajšnje Slovence središče, kjer imajo še danes svojo skupnost in svoj dom.

Ob koncu njegovega življenja spoznavamo, kako je pokojni izseljenski duhovnik opravil izjemno življenjsko delo med rojaki v Franciji, obenem pa veliko prispeval k načrtnemu delovanju slovenskih izseljenskih duhovnikov v Evropi. Zveza, ki je nastala iz skupnega iskanja in prizadevanja, je opravila prav v organizacijskem pogle-

du veliko delo za duhovnike in slovenske izseljence. Omogočila je povezovanje in utrjevala soodgovornost, pospeševala je študij razmer in načrtovanje dela, izobraževanje izseljenskih duhovnikov in prevzemala skrb, da izseljenci ne bi ostali brez domačih duhovnikov, kar je prineslo mnogo dobrin razseljenim rojakom in lajšalo njihovo usodo. V skupnosti Zveze je bil pokojni Nace od vsega začetka pobudnik in usmerjevalec in njen večkratni predsednik.

Cerkev na Slovenskem in v izseljenstvu se zaveda pomena teh svojih velikih mož, ki so vse dali na razpolago v službi evangelija med izseljenci. Pomenljivo je tudi to, da izgnani in dolga leta nepriznani požrtvovalni ljudje najdejo poslednji zemeljski dom v domači zemlji. Prepričani smo, da prihaja čas, ko ne bo le skupnost vernikov ohranjala spomin nanje, ampak bo narod spoznal svoje velike rodoljube in vodnike, ki jim je treba postaviti znamenja javnega spomina, ker so po božji zapovedi in zgledu ljubili svoj narod in veliko storili zanj, ne da bi pričakovali plačila na zemlji. Vsi, ki poznamo njihovo življenje in njihova dela, bomo ohranjali njihov zgled vere v svojem srcu.

Dragi sobrat Nace, izročamo te v naročje Božje ljubezni in Božje svobode.

Janez Pucelj, predsednik ZVEZE

V slovo in zahvalo našemu misijonarju, g. prelatu Nacetu Čretniku!

Globoka žalost je prešinila moje srce, ko sem zvedela, da je v Parizu prenehalo biti srce našega dragega misijonarja, vodnika naših duš, tolažnika, oznanjevalca evangelija, delilca svetih zakramentov. V svojem misijonskem poslanstvu je uredil cerkvico za bogoslužje naših zdomcev. Bil je tudi graditelj slovenskega doma v Parizu.

Častiti g. prelat Nace Čretnik!

Po vsej Franciji ste ob praznikih darovali maše za nas Slovence, nas redno obiskovali in nam v težkih trenutkih vlivali upanje. Ko ste zdaj zapustili to grešno zemljo in se preselili v večno domovanje, vam še enkrat izrekamo prisrčna hvala. Naj vam ljubi Bog bogato poplača vse, kar ste storili za nas, mi pa bomo tukaj na zemlji molili za vas s prošnjo, da za nas še naprej molite pri Bogu.

Čisto na koncu pa vsem, ki ste poznali g. Čretnika kot dobrega dušnega pastirja in človeka, ki je delal v Franciji in z vsem srcem in več kot pol stoletja živel za dobrobit slovenskega naroda, izrekamo globoko sožalje.

NAJ POČIVA V MIRU!

Hvaležna nekdanja izseljenka Anica Zelko z družino

Pokojni prelat Nace Čretnik je vsako leto poromal k višarski Materi Božji. Na sliki je v družbi s škofom Rodežnikom na romanju "Treh Slovenij" leta 1997.

ROJAK DR. ANDREJ BAJUK, NOVI MANDATAR SLOVENSKE VLADE

V zadnjih dneh redakcije za to številko so v domovini s predigro normalne politične vročice v državnem zboru izglasovali novega predsednika slovenske vlade: dr. Andreja Bajuka. V medijih in med ljudmi se je pogosto pojavljalo vprašanje, zakaj na tako mesto nekdo, ki je izseljenec. Nas to vprašanje posebej zanima prav zato, ker je je izseljenec, eden izmed nas. Povzemamo del pogovora, ki ga je pred dvema letoma z njim napravila pisateljica Zora Tavčar.

Gospod doktor, izhajate iz znane družine nekdanjega ravnatelja klasične gimnazije v Ljubljani, prof. Marka Bajuka. Naj se najprej ustavim pri Vašem rodu. Odkod izhajate Bajuki? So bili Vaši dedje meščani ali prihajajo s podeželja?

Stari oče - ravnatelj Marko - je bil rojen v vasi Drašiči pri Metliki v številni kmečki družini. Kot večina naših ljudi v tem delu Slovenije so bili revni, toda zavedni in globoko verni Slovenci. Končal je gimnazijo v Novem mestu, potem pa ob začetku tega stoletja diplomiral iz klasične filologije na Dunaju. Živel in delal je v Ljubljani, toda vedno je obiskoval svoje rodne kraje ter gojil in ohranil vezi s svojo družino v Beli krajini. Bil je prvenstveno vzgojitelj. Svoje življenje je posvetil poučevanju in z enako, če že ne z večjo vnemo slovenski narodni pesmi. Te so v številnih zvezkih izšle v Ljubljani med leti 1903 in 1927. Ustanovil je Pevsko zvezo, ki se je prav hitro razrasla po podeželju in je družila nad 300 zborov. Tudi po mamini strani izhajamo s podeželja. Stari oče Jože Radej je bil posestnik na Senovem blizu Brestanice. Tam imamo še več sorodstva, bratrance in sestrične, s katerimi ohranjamo stike.

Vaš stari oče je bil strog in zelo cenjen ravnatelj ter razgledan intelektualec. Vam je kaj znanega o njegovem takratnem javnem delovanju? In kako se ga spominjate kot družinskega "poglarjarja"?

Na "deda", kot smo mu vnuki rekli, imam lepe spomine in sem nanj zelo ponosen. Večkrat se mi zgodi, da spoznam kakega Slovenca, ki me vpraša in naveže pogovor na "ravnatelja Bajuka". Vedno se ga spoštljivo in z občudovanjem spominjajo. Bil je vidni zastopnik tiste generacije slovenskih intelektualcev in tako imenovanih "kulturnih delavcev", ki so v ključni dobi naše zgodovine z veliko odločnostjo, globokim prepričanjem in neizmernim trudom, ne da bi prešli ali pa sploh pričakovali kakšno materialno

plačilo, prevzeli odgovornost za utrditev narodne zavesti in gojitev vrednot na vseh področjih.

Kolikor sem obveščena, je bil vaš stari oče med tistimi, ki so ne samo postavili temelje slovenskemu šolstvu v begunstvu, na Koroškem in pozneje v Argentini, pač pa tudi oskrbeli ves potrebni učni material, s šolskimi knjigami vred. Po tem sklepam, da je moral biti zelo vztrajen, velik idealist in vsekakor optimist, da je izpeljal tako zahtevno zamisel. Kakšne spomine imate na tisti čas?

Res je tako. Zadnje čase so se nekateri tedanji študentje oglasili tu in opisali idealizem in vzajemnost, ki sta - kot vedno - tudi takrat prevladala nad vsemi težavami. Pridejo mi na misel lepi doživljaji, ki jih je opisal lani v nekem pogovoru nadškof Ambrožič, nekdanji dijak in vetrinjski gimnaziji, kot na primer, kako so iskali žeblje in deske, da so za silo popravili barako, kjer so imeli potem pouk. Ostala mi je podoba odločnega in neustrašnega moža, poštenjaka, neusahljivo vernega človeka, neutrudljivega vzgojitelja in pevovodja, velikega ljubitelja in gojitelja slovenske narodne pesmi ter skrbnega in na svoj prav poseben način ljubečega starega očeta.

Oče je študiral tudi klasične jezike in diplomiral že na ljubljanski univerzi. Kmalu po končanih študijih je bil nastavljen na klasični gimnaziji v Mariboru, kjer je tudi spoznal mamo, ki je diplomirala na učiteljski slovenskih šolskih sester in je takrat živela pri stricu, župniku Božičku v Kamnici. Moja najstarejša brata sta bila rojena v Mariboru. Malo pred začetkom vojne pa je bil oče premeščen v Ljubljano. Tam sta se jima rodila še dva fanta, jaz sem najmlajši, rojen oktobra 1943, že pod nemško okupacijo.

Ustvarila sta družino in jo vodila skozi zelo hude čase: okupacija, revolucija, begunstvo, nova dežela - popolnoma nov svet. Ko zdaj, v zrelih letih, premišljujem, kaj vse

to zahteva od človeka, ju čedalje bolj spoštujem in občudujem ter sem Bogu prav hvaležen, da sem imel take starše. Posebno pa še zato, ker sem prepričan, da se v bistvenih stvareh nista motila.

Družinsko življenje je bilo močno povezano z verskim in vrednotami, s skupno molitvijo in sodelovanjem pri božji službi. Poleg vsega tega pa ljubezen do Slovenije in našega jezika, pesmi in književnosti. Spomin na očeta je povezan z njegovim neutrudljivim spodbujanjem k udeleževanju v vseh zadevah slovenske skupnosti v Mendozi, v kateri smo doraščali. Kolikokrat nam je govoril in nas opominjal o evangeljski priliki o talentih! In večkrat tudi uporabljal Župančičevo svarilo: "Predaj se vetrom..., naj gre, kamor hoče! Naj se srce navriska in izjoče! Vendar mornar, ko je najvišji dan, izmeri daljo in nebeško stran..." Pri vsem tem ga je mama vedno podpirala in sodelovala. Njuno prizadevanje je bilo usmerjeno k cilju, vzgojiti v krščanskem duhu dobre člane družbe, ki bi vedno, vsak v polni meri svojih zmožnosti, prispevali v dobrobit družbe, v kateri smo po božji volji živeli. A vendar to prizadevanje ni nikdar bilo omejeno samo na slovensko življenje. Ravno nasprotno. Stalno sta nas spodbujala, da smo tudi dejavno sodelovali v argentinski družbi. Vsi bratje smo sodelovali pri raznih katoliških študentskih organizacijah in tudi pri svetnih. Kot akademik sem bil na primer

dvakrat izvoljen za enega od treh predstavnikov študentov v upravnem svetu ekonomske fakultete. Enako se je zgodilo z bratom Juretom na medicinski fakulteti.

Delujete kot vodilni sodelavec pariškega oddelka Medameriške banke za razvoj. Ali sodelujete tudi z mlado državo Slovenijo?

Prepričan sem, da bo prišlo do večjega sodelovanja na gospodarski ravni, toda prav gotovo ne prej, dokler ne bo Slovenija dokončno "na znotraj" uredila gospodarskih razmer. Čeprav smo od začetka našega prehoda ali tranzicije na gospodarski ravni dosegli marsikaj - kot na primer uspešno uvedbo tolarja - sem tudi prepričan, da nas čaka še veliko dela in truda. Uvedba učinkovitega tržnega gospodarstva ima kot povsod drugod tudi na Slovenskem svoje neizogibne pogoje, kot so na primer resnično pravna država z neodvisnim sodstvom, karakterizirana po enakopravnosti vseh državljanov in po odgovornosti izvoljenih mandatarjev na vseh področjih; jasna ter učinkovita regulacijska vloga države; stabilni denarni sistem; ali pa pravična dokončna rešitev še vedno perečega vprašanja lastninjenja vsega, kar je bilo v tako imenovani "družbeni lasti".

Nujno in bistveno je, da čim prej ustvarimo resnične možnosti, da bomo lahko gradili na brezmejni ustvarjalni sili vseh Slovencev in Slovenk. To je najdragocenejše sredstvo mlade države Slovenije!

Imate hčerki in sina, ki dobro govorijo slovensko. Kako je mogoče vzdržati takšno obvladovanje materinščine, če so otroci šli skozi špansko in angleško in zdaj še francosko šolo?

Ohranjanje jezika je vedno povezano z velikim trudom. Še prav posebno, če človek ne živi v okolju, ki bi zahtevalo izražanje v nekem jeziku. Skozi dolga leta je bila najinim otrokom slovenščina jezik, v katerem so občevali samo z nama. Obrnjeno, čeprav ne v tolikšni meri, pa to velja tudi za naju. V mali slovenski skupnosti v Washingtonu najini otroci niso imeli sovrstnikov. Dokler so bili samo doma, je bilo lažje govoriti po slovensko. Ko so pa enkrat začeli z nalogami v angleščini in istočasno tudi v španščini (hodili so v dopolnilno argentinsko šolo ob sobotah dopoldne, vključno s srednjo šolo), je bilo pa kar naenkrat vse težje. Toda obdržali so bistvene stvari. Prvo leto po začetku tranzicije so se z veseljem vpisali v poletni tečaj slovenščine, ki ga organizira Filozofska fakulteta v

Ljubljani. To je bila njihova prva možnost, da so se formalno učili nekaj slovenske slovnice.

Ali obiskujete Slovenijo? Kakšna se Vam zdi pokrajina? Se počutite na Slovenskem res že v demokraciji ali pa ste v tem pogledu razočarani?

Prvič smo šli "na obisk" v matično domovino leta 1978 - in sicer s tremi otroki in mojo mamo. V kratkih treh tednih smo obiskali vse, kar se je dalo. Bolj kot "turistična skušninja" je to bilo podobno romanju: "romanje v lastne korenine". Obiskali smo sorodnike ter prijatelje in družinske grobove. Prvi vtisi o Sloveniji so bili povezani s priznanjem in razumevanjem do staršev in vseh prijateljev v Mendozi in Argentini, ki so nam skozi leta predstavljali in risali Slovenijo skoraj v nekem pravljicnem okolju. Niso se motili, in kar naenkrat smo lažje razumeli njihovo domotožje. Čeprav poznam dokaj sveta, lahko rečem, da je kaj takega, kot je Slovenija, res težko najti.

Od takrat smo večkrat obiskali Slovenijo, posebno pa v zadnjih letih, ko smo bliže in imamo še hčerko v Ljubljani. "Drugačnost" Slovencev me ne moti, saj sem odraščal med njimi in mi ni tuja.

Na moje zaznavanje demokracije na Slovenskem pa prav gotovo več vpliva naša dolgotrajna skušninja v ZDA kot tista v Argentini. Naj začnem z dejstvom, da je opaziti veliko

napredka od prvega obiska (leta 1978) pa do danes. Toda brez pomisleka Vam lahko rečem, da imam vtis, da nam na tem področju še veliko manjka. Gre namreč za prav poseben odnos ljudi do države in njenih ustanov. Človek še vedno občuti neko odtujenost. Naši ljudje nimajo vlade - tudi sedanje ne, v lastni državi - kot "svojo", marveč nekaj, nad čimer nimajo zadostnega ali pa sploh nobenega nadzora. V nekem smislu je to razumljivo. Skozi več stoletij je bila Slovincem njihova "vlada" dobesedno tuja. Dunaj je, na primer, bil daleč in resnično nedosegljiv. V predvojni Jugoslaviji, če so sploh kaj drugega pričakovali, je bilo teh sanj prav gotovo konec, ko je hitro prevladal centralizem in se uvedla diktatura. V zadnjih petdesetih letih pa je čedalje bolj jasno, da - med drugim - vseobsežno, stalno in brezobzirno komandiranje "od zgoraj", sistematična manipulacija medijev in javnega mnenja ter vedno in vsepovsod razpredene "roke, oči in ušesa" policijskih in obveščevalnih organov vseh vrst - značilnosti časa komunizma na Slovenskem v vseh svojih različicah - ne samo da niso pripomogli, marveč so resnično onemogočili ali pa preprečili vsako možnost, da bi v Sloveniji ustvarili novo, drugačno politično kulturo, ki naj bi temeljila na osnovnem principu, da je privolitev "vladanih" edini možni izvir legitimnosti vsake vlade. Brez tega je nemogoče upati, da se bodo naši državljani počutili kot sestavni, živi in odločujoči del družbe. Razumem, da se kaj takega ne da ustvariti iz dneva v dan, moram Vam priznati, da v tem smislu nisem "razočaran". Sem pa trdno prepričan, da bo pri nas kmalu prišlo do globokih sprememb ravno na tem področju.

Romanje

"Treh Slovenij"

Svete Višarje, 6. avgusta 2000

– ob 8. uri križev pot
(peš do vrha)

– ob 10.30 predavanje
(Anton Drobnič: Škof Rožman in revolucija)

– ob 12. uri romarska maša

**Prisrčno vabljeni rojaki iz zamejstva,
zdomstva in iz domovine!**

A N G L I J A

LONDON

Lepi mesec junij, ki smo ga Slovenci poimenovali z rožnikom (mesec cvetja, rož), je pred nami. V tem mesecu so v Cerkvi na Slovenskem duhovniška posvečenja. Večina slovenskih duhovnikov v juniju obhaja obletnico svojega duhovniškega posvečenja. Tako bodo v jubilejnem letu duhovniki iz vse Slovenije skupaj obhajali obletnico svojega posvečenja v mariborski stolnici - na Slomškovem grobu - 7. junija ob 11. uri. Romanje vodijo škofje ordinariji. Somaševanje bo vodil ljubljanski nadškof in slovenski metropolit dr. Franc Rode v sodelovanju z obema ordinarijema: mariborskim in koprskim škofom.

Za večino naših rojakov izseljencev, ki bodo v juniju na dopustu ali na počitnicah v domovini, pa bo tudi letos velik dogodek žalna in spravna slovesnost v Kočevskem rogu. Narodni odbor za "pričevalce za Kristusa" je v soglasju s Slovensko škofovsko konferenco sklenil, da bo **18. junij 2000 vseslovenski dan odpuščanja in spomina na naše pričevalce vere**. Ta slovesnost združena s sv. mašo za vse medvojne in povojne žrtve bo letos **v Kočevskem rogu** ob 11. uri. Somaševanje z duhovniki z vseh treh slovenskih škofij bo vodil nadškof in metropolit dr. Franc Rode.

Škofje so sklenili, da bo za naprej ta **vseslovenska slovesnost** vsako leto

na drugem kraju, in sicer izmenjaje: Kočevski rog, Teharje, Lajše.

JAKOB KENK - osemdesetletnik

Naš dobri in zvesti Jaka Kenk iz Chapel Enda pri Nuneatonu bo 25. julija obhajal 80-letnico svojega življenja.

Jaka se je rodil na praznik apostola Jakoba (po vsej verjetnosti so ga prav zato tudi krstili za Jakoba) leta 1920 v Notranjih Goricah (takrat v župniji Brezovica pri Ljubljani, od leta 1977 pa je to samostojna župnija). Njegova mladost je potekala mirno in normalno vse do izbruha svetovne vojne in komunistične revolucije v deželici pod Triglavom. Ko se je šlo za biti ali ne biti zvest svojemu katoliškemu prepričanju, se je odločil tako kot takrat večina poštenih katoliških fantov: pridružil se je protikomunističnemu taboru.

Ob koncu vojne je odšel s tisočimi enako mislečimi v begunstvo. Prek vojaških begunskih taborišč v Italiji (Forli in Eboli) in Nemčiji (Seedorf

pri Hannoveru) je Jaka že s prvim ladijskim transportom naših vojnih beguncev, ob božiču 1947, prispel na obalo Anglije. Ko je čez deset let (leta 1957) uspelo pobegniti čez mejo v Italijo še Pepci Hrovatovi iz Gorenje Brezovice pri Šentjerneju, ji je šel Jaka naproti. Poročila sta se kar tam, v mestu Cremoni, 11. junija 1957.

Jaka je ob prihodu na Britanski otok najprej delal v rudniku v Walesu, v kraju Aberdare. Pozneje pa prav tako v premogovnem rudniku v Warwickshiru, v srednji Angliji. S Pepco sta si ustanovila družino in dom v Chapel Endu. V zakonu sta se ima rodili dve hčeri, Vera in Marija. Vera je poročena v Kanadi, Marija pa je ostala bližje staršev v Angliji - v nekaj milj oddaljenem Northamptonu. Zdaj sta Jaka in Pepca že stara starša in verjetno se bosta kmalu veselila pravnučka, kajti lani sta bila v Kanadi na poroki njune vnukinje.

Njun dom v Chapel Endu (Nuneaton) je tako blizu katoliške cerkve (čisto nove), v kateri imamo slovensko sv. mašo za rojake iz Coventryja in Birminghama, da je postal hiša

Osemdesetletnik Jakob Kenk z ženo Pepco

naših medsebojnih srečanj, kjer smo Slovenci pogoščeni s hrano in pijačo po vsaki slovenski maši. Slovenski maši pa sta vsako leto dve - v adventu in v postnem času.

Ko Jaku Kenku ob njegovi osemdesetletnici kličemo Božjega blagoslova za zdravje in srečo še na mnoga leta, se tako njemu kot njegovi ženi Pepci slovenska skupnost, ki se udeležuje slovenskega bogoslužja v Chapel Endu, pristrčno zahvaljuje za vso velikodušnost in gostoljubnost, ki smo ju deležni v njenem domu.

MATTHEW ATHERTON, 19-letni vrhunski raziskovalec slovenskega rodu

Že v februarski številki Naše luči 1998 smo omenjali izredno nadarjenega (takrat komaj 17-letnega) fanta, vnuka naših rojakov Jožefa in Marije (roj. Metelko) Grkman, doma sicer iz Komende, živečih pa v Haslingdenu nad Manchestrom. Takrat je bil Matthew izbran v državnem razpisu med tisoči mladih in prištet k majhnemu številu nadpovprečno talentiranih študentov za štipendista RAF (Royal Air Force).

Zdaj pa je že v drugem letniku študija fizike in vesoljske tehnologije na univerzi Salford (Manchester) na raziskovalnem področju vesoljske aeronavtičnosti naravnost zablestel. Pred kratkim so v Manchester Evening Newsu objavili poročilo o delu raziskovalne ekipe, ki jo vodi Matthew. Gre za pravi revolucionarni izum ali inovacijo pri vesoljskih poletih, ki jo bo prav gotovo morala upoštevati tudi NASA. Matthew in njegova raziskovalna ekipa pripravljajo in bodo že kmalu končali poizkus pristajanja vesoljskih ladij na stalni progi in njihovo namestitve v dok ali pristan. Vse to bo potekalo s pomočjo sistema laserskih žarkov in infra rdečih signalov.

Želimo mu polno razveseljivih uspehov!

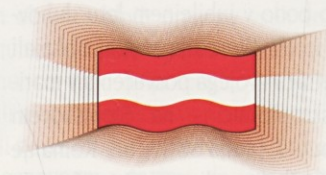
BERNARDA FINK-INZKO v Našem domu v Londonu

Svetovno znana slovenska operna pevka Bernarda Fink-Inzko, žena avstrijskega veleposlanika v Sarajevu in zavednega koroškega Slovenca, Zdravka Inzka, je bivala v začetku meseca maja (od 9. do 13. maja) v

Našem domu. Kot pred dvema letoma, ko je bila prvič pri nas, smo se njenega kratkega obiska in bivanja na naši katoliški misiji zelo razveselili. Velika dama v svetu glasbe pa tako pristrčno domača in po slovensko skromna nam s svojo visoko duhovno in srčno kulturo prinaša novega upanja in optimizma, ko smo globoko razočarani nad "kulturo" raznih Jelinčičev in Kobalov.

Pristrčna hvala, gospa Bernarda, za obisk in za bivanje v Našem domu.

S. C.

A V S T R I J A

KOROŠKA Spittal ob Dravi

V preteklem letu so bila naša izredna srečanja usmerjena bolj k našim gostom. Kmalu po obisku g. kardinala dr. Ambrožiča smo prvič v naši kapeli pozdravili celovškega škofa dr. Egona Kapellarija. Zelo se je potrudil in ves bogoslužni obred opravil v slovenščini.

Zadnji čas vedno bolj ugotavljamo, da se nešteto Slovencev vozi tod mimo, vedo za eno ali drugo veletrgovino, ne pa za Marijino kapelo in za nas Slovence.

Preteklo leto ni v naših vrstah nobeden umrl, letos pa že dva. 16. marca je po daljšem bolehanju **umrla naša dolgoletna mežnarica Marija Rajšp.** 33 let je čistila in krasila kapelo in skrbela tudi za telesno hrano

Matthew Atherton

Zlatoporočenca Valentin in Francka Habjan

duhovnikom, ki so prihajali v našo skupnost. Za to njeno delo je ob obisku g. škofa dobila odlikovanje.

13. aprila pa je zatisnila oči Marija Janhar. Rojena je bila v Podreči - Mavčiče; septembra bi dopolnila 90 let. Že otroška bolezen ji je pustila posledice, da je kmalu oglušela. Vendar je bila take narave, da to ni vzela za hudo. Večkrat je rekla: Samo da vidim! Šivala je in pletla ter veliko brala in se vse tudi zapomnila. Bila je živa kronika. Njen spomin in govor sta bila do zadnjega sveža. Svojih otrok ni imela, živela pa je za svoje nečake in njihove otroke. Ko ni mogla drugega, je veliko molila.

Ena od nečakinj je ob njeni smrti zapisala:

*Tam pri Bogu si sedaj,
pomagaj, prosim, nam še zdaj.
Begunstva pot si tu končala
za tebe Bogu večna hvala.
Večna luč naj tebi
draga teta sveti.
Našim rajnim večni mir!*

Zlata poroka

V naši skupnosti se dogodi tudi kaj vselega.

Na velikonočni ponedeljek je poteklo ravno **50 let skupnega življenja zakoncev Valentina in Francke HABJAN.** V Marijini kapeli je bila najprej zahvalna sv. maša, pri kateri so sorodniki sodelovali z glasbo in primernim besedilom. Vseh pet otrok z družinami se je staršem zahvalilo za njihovo ljubezen in dobroto. Pa tudi rojaki so prišli, saj sta slavljenca povsod zelo spoštovana. Po naši navadi so nazdravili kar pred cerkvijo, kjer so bili vsi pogoščeni. S kar veliko družbo sorodnikov in pevcev sta se zlatoporočenca podala

v bližnjo gostilno, kjer je pesem odmevala do večera. Zlata nevesta je vsa leta močan steber našega narodnega posebno pa cerkvenega petja, za kar jo je odlikoval škof.

Pristni gorenjski godec v narodni noši je skrbel za dobro razpoloženje. Tako je bilo ta dan vse, kar ni bilo pred 50 leti. Takrat v skromnih razmerah, v baraki, ženin je še bolehen za posledicami vojne in ruskega ujetništva. Poleg tega mu je vojna vzela 4 brate, nevesti pa enega.

Tine, tako ga vsi kličemo, je rojen v Breznici pri Škofji Loki, Francka pa na Črnem Vrhu pri Polhovem Gradcu.

Še na mnoga leta!

Tako se vrstijo veseli in žalostni dogodki: rojstni dnevi, krajši ali daljši postanki v bolnišnici, iz katere se večina še vrne med svoje, ...

S. M.

Pred Marijino kapelo po sv. maši v Spittalu

VZHODNA TIROLSKA

Leisach

8. aprila se je **izteklo življenje 98-letni Ivani Jagodic.** Rojena na Visokem, fara Šenčur, je rastla in de-

lala v kmečki družini z devetimi otroki. Ko je leta 1945 prišla čez Ljubelj, je gospodinjala svojemu bratu dr. Jožetu Jagodicu, ki je bil prva leta delegat papeške misije za begunce, pozneje pa kot dušni pastir na več tirolskih župnijah. Kar ji je ostalo časa, je pridno šivala copate. Te obrti se je priučila že doma in si s tem potem celo življenje do visoke starosti prislužila malo priboljška. Ko si je pred 10 leti zlomila nogo, je ostala kar v starostnem domu v Lienzu. Tam je bila dobro preskrbljena, saj so se z leti pridružile še druge težave.

Pogreb je bil 12. aprila na farnem pokopališču v Leisachu, saj je bila ta fara zadnja, kjer sta z bratom živela. Poleg faranov jo je na zadnja pot pospremito tudi nekaj sorodnikov iz domačega kraja. Ker preurejajo pokopališče (mrliško vežico s pritilklinami), so premestili duhovniške grobove in s tem tudi posmrtno osatke dr. Jagodica.

V okraju Lienz, ki obsega celo Vzhodno Tirolsko, je veliko slovenskih grobov, med njimi 6 duhovniških. Samo na mestnem pokopališču

Lienza je bilo od junija 1945 do novembra 1946 pokopanih 40 slovenskih beguncev. Naj jim bo tuja zemlja lahka!

PREDARLSKA

Velikonočna duhovna obnova

Sveto in jubilejno leto 2000 je za vse nas izjemna priložnost, da se po milosti našega Odrašenika Jezusa Kristusa spreobrnemo in posvetimo. To je tudi želja sv. očeta Janeza Pavla II., ko je napovedal in razglasil sveto leto, pa tudi naših nadpastirjev, ki nas spodbujajo in opogumljajo, da ta "čas milosti" ne bo šel mimo nas. Cerkev je bogato poskrbela za duhovno prenavo kristjanov in poglobitev vere. Duhovne obnove in vaje, misijoni, romanja, jubilejne proslave in mnoge druge oblike duhovnosti se vrstijo iz tedna v teden skozi vse leto, saj ima vsak človek drugačne potrebe in želje. Lepo in potrebno bi bilo, da bi vsak spoznal čas "Božjega obiskanja". Z veliko mero dobre volje je treba sprejeti tisto, kar človeku pripomore do večje duhovnosti in poglobljene vere.

Za slovensko skupnost na Predarlskem je bila taka priložnost na cvetno nedeljo, ko smo imeli duhovno pripravo na velikonočne praznike. Tokrat nas je gostil kraj Batschuns, ki kraljuje na hribu nad Muntlixom. V prebujajoči se naravi in miru smo se laže zbrali in sledili razlagi in pogovoru voditelja g. Jamnika, ki je ob Svetem pismu z znamenjem upanja bogatil dan našega srečanja.

Sveto leto ni nekaj novega. Poznali so ga že v stari zavezi Izraelci in ga slovesno obhajali. Vsako 50 let so posvetili spominu rešitve iz Egipta in drugih dogodkov, ki so jih spominjali na velika Božja dela. To je bila zahvala Bogu za preživetje in rešitev iz težkih časov.

Obhajanje svetega leta je prevzela tudi Cerkev. Poudarek obhajanja v novi zavezi je predvsem na odpuščanju. Za to razsežnost je Cerkev določila posebne oblike dobrih del, ki bi vernikom pomagale do sprave in odpuščanja.

Za pomoč pri spreobrnjenju in odpuščanju je Cerkev uvedla odpuštke, romanje v sveto mesto Rim in druge božjepotne cerkve, pomoč v stiski in bolnim. Velik poudarek pa je na zakramentu sprave, ki da vsemu drugemu popolno varnost. So pa še druge oblike in možnosti, ki so določene za obhajanje svetega leta.

Ko je Cerkev začela s tem načinom posvetitve in spreobrnitve, ni potekalo vse idealno in brez napak. Prikradle so se nekatere zlorabe, tako da so bile nekatere pobožnosti obhajanja svetega leta razvednotene ter prišle na slab glas. Na drugi strani pa si Cerkev vedno znova prizadeva najti nove načine in pobožnosti, primerne času in človeku. Tudi današnji čas

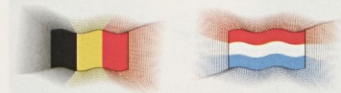

Pogreb Ivane Jagodic v Leisachu

ima mnogo "zank", s katerimi ga skuša odvrniti in ga vpreči v voz moderne porabniške družbe (sekularizacija, etični relativizem).

Ob tako bogati vsebini in mnogih zgledih, ki nam jih je posređoval predavatelj, je prišlo do raznih vprašanj, izmenjav in pojasnil. Po vsakem govoru je sledil tudi pogovor. Tako se je vsebina obnove še bolj utrdila, različna napačna in izkrivljena mnenja izbistrila in postavila na pravo mesto. V tako kratkem času se seveda ne da vsega izčrpati. Vsakemu je dana priložnost, da sam poišče še druge oblike "posvetitve". Samo to, kar smo doživeli ob tej duhovni obnovi, je gotovo premalo za obhajanje tega jubileja. Trdna, zavzeta in zaveštna obnova v svetem letu je porok za osebno prenovo v "duhu in resnici".

Dan cvetne nedelje smo zaključili z daritvijo in blagoslovom zelenja. Ob poslušanju božje besede in obreda te nedelje smo še poglobili vsebino duhovne obnove. Tudi pevci in sodelavci so veliko pripomogli, da smo ta dan zaključili slovesno in duhovno bogato.

BELGIJA in NIZOZEMSKA

Tukajšnji bralci Naše luči bi se kar zgrozili, če ne bi v kateri številki zasledili zastave svoje nove domovine. Za tiste, ki pišemo članke, pa je včasih malo zadrege, kaj je tako zanimivega, da o tem obveščamo ves svet.

Življenje gre naprej svojo pot z bolj ali manj zaznavnimi sledovi v sodob-

ni zgodovini. Najlepše, kar morem napisati o našem življenju - velja za Belgiji in Nizozemsko - je to, **da so ljudje dobri**. Govorim o tistih, ki jih bolje poznam, ker prihajajo redno k slovenskemu bogoslužju ali pa vsaj za veliko noč in božič. Za druge pa nikakor ne trdim, da so slabi. Menim pa, da bi bili tudi oni srečnejši, če bi se napajali in duhovno bogatili pri Viru življenja in milosti v sveti liturgiji.

Velikonočni prazniki so bili za vse nas lepo doživetje. Svetega tridnevoja ne moremo obhajati v lastnem krogu, ampak se nekateri udeležijo obredov v domačih župnijah, slovenski duhovnik, ki je župnik tudi za Flamce, pa se ob skromni udeležbi domačinov spominja prelepih praznikov velikonočnih skrivnosti ob veliko številnejši udeležbi v Sloveniji. Pa saj se je našemu Gospodu še slabše godilo. Zapustili so ga, zatajili in celo izdali.

Duhovnike žalosti, da mlačnost, ki je ponekod velika, pomeni enak odnos do istega Gospoda Odrešenika.

Na veliko soboto smo imeli na štirih krajih velikonočni žegen, katerega domačini tukaj ne poznajo, zato nekateri prinesejo kar k slovenskemu blagoslovu.

Velikonočno jutro. Več kot 100 ljudi se je zbralo v cerkvi sv. Barbare v Eisdnu že ob 6. uri k vstajenski maši. Zbor Slomšek se je tudi za to mašo skrbno pripravil. Po maši pa sta Društvo Slomšek in Slovenska katoliška misija vse ljudi povabila na slovenski velikonočni zajtrk. Dvoranica misije je bila polna. Nekateri so se preselili kar v prazno dnevno sobo.

Drugo slavje smo imeli na Nizozemskem v Heerlerheideu. Redke

drobne kapljice dežja niso preprečile tradicionalne velikonočne procesije, ki je tokrat privabila več kot 200 ljudi. Zbor Zvon je vtisnil praznovanju Gospodovega vstajenja pravi slovenski pečat. Ali veste, da tukajšnji narodi ne poznajo tiste prelepe melodije trikratne aleluje, niti ne mogočnih, ponosnih, spodbudnih velikonočnih koračnic in premišljevalnih pesmi, ob katerih strmimo nad Božjo vse-mogočnostjo?

Tretji shod je bil v Genku, v ponedeljek zjutraj. Tu nas je bilo okrog 80. Domačemu zboru Naš dom so pomagali nekateri pevci in pevke iz zbora Slomšek. Zaslužili so si vso pohvalo. Tudi udeleženci te maše so bili povabljeni v Naš dom na bogat velikonočni zajtrk. Slišal sem ugotovitev, da je bilo v dvorani precej več ljudi - odraslih in otrok - kot pri velikonočni maši v cerkvi. Bojim se, zelo se bojim, da bodo takšni "kristjani", če se nič ne poboljšajo, ob srečanju z večnim Sodnikom motovili izgovori: "Saj veš, Gospod, da sem ob tvojih praznikih vsako leto slovesno jedel in pil ...", v odgovor slišali: "Resnično, ne poznam te...!"

Pa je vendar pri slovenskih mašah posebno v tujini tako lepo in domače!

Dvoletnega koncerta slovenskih zborov, letos je bil v Merlebachu v Franciji, so se v soboto, 29. aprila, udeležili vsi trije naši zbori.

Namesto cvetja na grob se je ob pogrebu **Stanka Revinška** zbralo 30.000 BEF, ob pogrebu **Vinka Jakoša** pa 20.000. Obe družini sta od direktorja Škofijske karitas Ljubljana Staneta Kerina prejeli zahvalno pismo.

ZAHVALA

Škofijska karitas Ljubljana se zahvaljuje družinama Revinšek-Globevnik in Jakoš iz Belgije za dar, ki sta ga namenili v dobrodelne namene namesto cvetja na grob. Škofijska karitas Ljubljana skuša pri svojem delu pomagati tistim ljudem, ki si sami ne morejo. Pomoč, ki jo razdelimo, pa so darovi ljudi z odprtim srcem za stisko drugih ljudi. Ne velike besed, ampak že majhna pozornost do ljudi v stiski, dela ta svet lepši.

Pokojni Stanko, pokojni g. Žakelj, jaz in še mnogi preudarni ljudje vemo, da je tako namenjen denar ob hvaležnem spominu na rajne v vsakem primeru porabljen bolj pametno kot za eno- ali nekajdnevno cvetje. Bog povrni vsem darovalcem!

Slovenski dan v Eisdnu ob 40-letnici Društva Slomšek ne bo 23. ampak **30. septembra 2000!**

Lojze Rajk, slovenski in flamski župnik v Belgiji

91 let, saj se je rodila 21. 11. 1909 v Dobju pri Planini. Pogrebno sveto mašo smo imeli 7. aprila v župnijski cerkvi sv. Vikrotja v Fleurusu. Udeležilo se je precej rojakov in rojakinj.

Pokojna je prišla v Belgijo, v Eisden že leta 1928. Leta 1933 se je poročila z rojakom Ivanom Omerzom. Rodila sta se jima dva otroka: Ivan (1933) in Greti (1937). Po letu 1945 so se preselili v južni del Belgije, v Valonijo. Njen mož Ivan je leta 1953 umrl za posledicami rudarske bolezni. Dokler je le mogla, je ostala sama na svojem domu v Lodelinsartu. Le zadnjih šest let je preživela pri svojem sinu Ivanu v Fleurusu, ki je res čudovito lepo skrbel zanjo prav do konca njenega življenja.

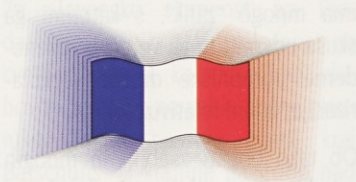
Naj počiva v miru! Sinu Ivanu in hčerki Greti, njunima družinama in drugim žalujočim naše krščansko sožalje!

FLEURUS

Tokrat sporočamo, da je 3. aprila **umrla Kati Omerzu**, roj. Zakošek, iz Fleurusa. Dočakala je visoko starost

Pokojna Kati Omerzu, rojena Zakošek, iz Fleurusa, na praznovanju 90-letnice

F R A N C I J A

PARIZ

V ritmu priprav na velikonočne praznike smo v pariškem slovenskem občestvu doživljali postni čas v molitvi, odrekanju in z dobrotnimi deli za revne po svetu. Sredi priprav na Kristusovo smrt in vstajenje pa je udarila med nas vest, da je v bolnišnici Val d'Yerres **umrl naš dolgoletni slovenski župnik in delegat za Francijo, prelat Ignacij Čretnik**. Njegova smrt, 11. aprila 2000, je bila za vse vernike pretresljiva, saj je bil od leta 1947 v Parizu dušni pastir za vse ljudi in je marsikateremu pomagal s svojimi bogatimi izkušnjami na socialnem, verskem in kulturnem polju. **Na veliki ponedeljek, 17. aprila, smo se od njega poslovili in se mu zahvalili s sveto mašo v**

Gospa Marija Škerlj z Andréem Santinijem prejema pomembno francosko priznanje "medaille d'honneur".

kapeli svete Terezije Deteta Jezus, ob navzočnosti škofa Alojza Urana, škofa Claudeja Frikarija in štirinajstih duhovnikov ter lepega števila vernikov. Somaševanje je vodil škof Uran, ki je med pridigo orisal delo pokojnega prelata Čretnika v Parizu, njegov prispevek pri reviji Naša luč in njegovo pisateljsko delo, s katerim nas je bogatil v raznih slovenskih in francoskih revijah. Pri zadnjem slovesu ob krsti so spregovorili še francoski škof Frikar, Janez Pucelj, delegat občestva v Parizu in nečakinja Minka. Vsi so poveličevali prelato veliko delo ter bogastvo tega moža vere in velikega domoljuba. Marsikatero oko je bilo orošeno s solzami žalosti, vendar polno globoke hvaležnosti za vse, s čimer nam je pomagal v življenju. Pogrebne slovesnosti so pričale, da je umrl duhovnik, ki je bil ljubljen in priznan pri svojem ljudstvu. Ljubil je Boga, ljubil je človeka in ljubil je Slovenijo. Naj počiva v miru!

Velikonočni prazniki so potekali v lepoti velikega tedna. **Duhovno obnovo je vodil Božo Rustja.** Njegovi globoki in bogati nagovori so vernike lepo pripravili na Kristusovo vstajenje. Hvalevredno je bilo, da je vernike spodbujal k zakramentu sprave; mnogi so opravili velikonočno spoved. Velikonočna sv. maša je bila vrh obhajanja Kristusovega vstajenja, veselja in upanja, da bomo nekoč vstali tudi mi v moči praznega jeruzalemskega groba. V lepo okrašeni kapeli, okrašeni s pisanim cvetjem in zelenjem se je videla umetniška roka dr. Janeza Zorca in g. Jeana, ki sta nam z njim še polepšala velikonočno doživetje. Vsem naj bo Bog bogat plačnik. Kristus je res vstal, vstali bomo tudi mi!

V nedeljo, 30. aprila, po maši pa smo se zbrali v dvorani slovenskega doma, kjer nam je **Folklorna skupina Javorje** zaplesala, zapela in prikazala bogatstvo slovenske besede, ritma in plesa. Njihov program je bil raznolik, saj so nas s plesi popeljali v Belo krajino, v Prekmurje, na Štajersko, Dolenjsko, Gorenjsko in nam zapeli mnoge narodne pesmi, ki so nas navdušile. Po predstavi nas je harmonikar z melodijo in ritmom poskočnih narodnih pesmi vabil na ples pozno v noč. Hvala Folklorni skupini Javorje za trud in veselje, ki so ga pustili v Franciji in v naših srcih. Naj povemo, da je ta folklorna skupina igrala tudi pred začetkom nogometne tekme Slovenija-Francija na lepem francoskem stadionu.

CHILLEURS-AUX-BOIS

Na velikonočni ponedeljek smo se **zbrali pri maši** v cerkvi Chilleurs-aux-Bois na vsakoletnem srečanju slovenskih vernikov iz tega kraja. Letošnji pridigar je bil Božo Rustja, ki nam je v globoki veri prikazal smisel in bogastvo srečanja dveh emavskih učencev z Jezusom. "Vstali Kristus," je dejal, "je še po smrti razburjal svoje učence med vero in nevero. Zmagala pa je vera, ker so videli vstalega Zveličarja."

Po maši smo se zbrali v majhni podeželski gostilni, kjer smo se ob bogati mizi veselili in prepevali slovenske narodne in verske pesmi. Duša vsega dogajanja je bila Matilda Pal, organizatorica srečanja. Francozi v gostilni so se spraševali: "Kdo so ti ljudje, ki znajo tako lepo prepevati vesele pesmi?" Tudi taki dogodki so zelo lepa priložnost, da se Slovenija in Slovenci prikažemo v lepi luči. Marijo Škrjaj pa je zaradi navdušenega

petja, ki ga ni bilo konca, začelo boleti grlo. Na to srečanje so prišli tudi nekateri iz Pariza in tako povečali našo majhno prekmursko skupnost. Ob slovesu smo si dejali: "Na svidenje na prvo nedeljo v oktobru!"

MERICOURT

V aprilu smo pridno popravljali in **obnavljali kapelo sv. Barbare. Zidar Alojzij Saksida** je več tednov delal in se trudil, da bi jo še pred velikonočnimi prazniki obnovil, saj je bila v zelo slabem stanju. Vse delo je vodila gospa Milka, ki je skrbela tudi za čiščenje. Sam mestni župan ji je posodil tovornjak in šoferja, s katerim smo odpeljali odvečni material in smeti, ki so se že več let grmadile okoli hiše in kapele. Zdaj je vse čisto in kapela se iskri v lepoti, da je molitev bolj prijetna kot prej. Vse, kar je lepo, je vredno Boga. Njega ne moremo častiti v neredu in prahu. V prenovljeni kapeli so bili velikonočni prazniki globlje doživeti in veselje nad vstalem Kristusom večje.

29. aprila nas je obiskala Folklorna skupina Javorje iz Šmartnega pri Litiji. Najprej smo mislili njihov

Pokojni Danilo Valenčič v slovenski dvorani med martinovanjem

nastop pripraviti v kapeli sv. Barbare, vendar smo hitro sklenili, da bi bilo lepše, če bi nastopili kar zunaj pod drevesi. Po prošnji ge. Milke nam je policija dovolila, da sme biti srečanje na državnem travniku. Hitro smo vse pripravili, izobesili slovensko zastavo in na velikem plakatu napisali Slovenija. Nastop Folklorne skupine je poleg slovenskih ljudi spremljalo tudi nekaj Francozov, ki so se čudili lepoti plesa, ritma in veselja, ki je izžarevalo iz pisanih narodnih noš. Ljudje so ploskali in odobraval vsakemu umetniškemu gibu in vrisku, ki je prihajal iz mladih grl. Na koncu so dejali: "To je bil res slovenski praznik, in podobnih si jih še želimo." Noč je zakrila mesto, ko smo se razšli, a v srcu je bilo veselje, da je lepo biti Slovenec tudi na tujem. Vsem hvala za vse.

Silvester Česnik

JUŽNA FRANCIJA

Naši rajni

Mirno in vdana v božjo voljo nas je 21. marca **zapustila sestra Ana Pir-**

Sestra Quirina iz Lorguesa je odšla k nebeškemu Očetu.

man, z redovnim imenom Quirina. Rajna sestra se je rodila 24. avgusta 1910. Med prvo svetovno vojno so njeni starši pribežali z Goriške na Brezje. Tam jih je sprejela Langusova družina iz Peračice, katere tri hčerke so vstopile v kongregacijo Notre Dame de Sion. Ana jim je sledila leta 1933 in naredila noviciat v Parizu. Ostala je v bližini Pariza, kjer se je iztekla najdaljša doba njenega življenja. Naslednjih 23 let pa je preživela v skupnosti v Lorguesu v južni Franciji. Silno se je razveselila, ko se je slovenska skupnost v redovni hiši v Lorguesu v zadnjih treh letih zaradi prihoda petih sester Slovenk pomnožila in je z njimi mogla znova zapeti po domače. Po 67 letih je v srcu in spominu še vedno gojila ljubezen do Marijinih pesmi. Tudi na pot k večnemu Očetu smo jo pospremili z njeno najljubšo pesmijo Marija, Mati moja.

V marcu me je dosegla tudi žalostna novica, da se je 22. 3. od zemeljskega življenja poslovil naš briški rojak **Rudolf Mavrič.** Rojen je bil leta 1920 v Medani v Goriških Brdih. Med dru-

Briški rojak Rudolf Mavrič iz Clairaca je končal svojo življenjsko pot.

go svetovno vojno je moral v italijansko vojsko in pozneje postal angleški vojni ujetnik. Po vojni je nekaj časa delal v Bosni in se po vrnitvi v rodne kraje zaposlil kot šofer avtobusa. Ker se je s svojo izvoljenko Slavico poročil cerkveno, je v službi naletel na hude težave in šikaniranje. Zato je bil prisiljen leta 1947 pobegniti v Francijo, kjer je dolga leta delal kot hlapec na kmetiji. V zdomstvu se mu je pridružila tudi žena. V zakonu sta se jima rodila dva otroka: Zvonko in Serge. Rudolfa je hudo prizadelo, ko je pred približno 15 leti žena nesrečno padla po stopnicah in izgubila življenje.

Rajni Rudolf je bil silno dober in rahločuten človek. Nekajkrat sem ga obiskal in nikoli ne bom pozabil solz v njegovih očeh, ko mi je nekoč ob slovesu hotel darovati nekaj denarja, a zaradi gmotne stiske tega ni mogel storiti. Vedno mu bom ostal hvaležen za srčno dobroto, s katero me je sprejemal. Naj mu bo Bog bogat plačnik za vse!

Jugozahod

Na vrhuncu postnega časa sem se znova podal na dolgo in naporno pot med rojake na jugozahodu Francije. Ne vem, zakaj, a prvič sem se za to pot odločal s težavo. Iskreno sem se vprašal, ali me ti tako razpršeni in oddaljeni rojaki, ki tako ali tako niso imeli nikoli pogostejših stikov z izseljenskimi duhovniki, sploh potrebujejo. Resno sem se spraševal, kakšne sadove tega obiska smem pričakovati. Bo to morda le priložnost za kratek klepet v materinem jeziku, ki ga mnogi govorijo le še z veliko težavo? Se bo morebiti kdo spomnil, da mu želim posredovati tudi blagoslov ali prejem zakramentov? Se bom

Roza Olaj iz Niorta blizu Bordeauxa ob svoji bolni hčerki Jožici

sposoben z oznanilom božje besede ali vsaj s toplim človeškim stikom približati njihovim stiskam in življenjskim vprašanjem? Tako sem v duhu in s tesnobo v srcu premerjal pot, ki me je čakala.

Svojo negotovost sem po prvih 700 km prevožene poti prinesel pred Marijo v Lurd. In vem, da me je prav ona okrepila in pospremila na nadaljnjih 2300 km, ko sem šel naproti srcem svojih rojakov. Ne, nisem obžaloval, da sem vztrajal! Četudi sem se moral tu in tam srečati z brezbriznostjo, ki mi je govorila: "Po kaj si sploh prišel? Vidiš, da imamo drugo delo!" Gospod pa me je prepričal tudi o nasprotnem, ko mi je pokazal solze hvaležnosti rojakov, ki so me dolgo nestrno pričakovali. Potrdil me je o pravilnosti moje odločitve, ko mi je dal slišati besede uboge žene, ki so se me globoko ganile: "Samo še to sem čakala, da prejmem Kristusovo telo iz vaših rok. Zdaj lahko v miru umrem." In še in še.

Razumem tiste rojake in tudi duhovniške sobrate v domovini, ki ne morejo razumeti poslanstva izseljenjskih duhovnikov. Vem, da me ne

morejo prav razumeti, ker jim ni bilo dano z menoj deliti teh posebnih in številnih milostnih dogodkov, ki so me v štirih letih zdomskega duhovništva prav močno zaznamovali.

MARSEILLE

"Mi pa še vedno vztrajamo," bi lahko rekli naši rojaki v Marseilleu in okolici. Posebej to velja za tiste, ki se k slovenski maši pripeljejo 60 ali celo 100 km daleč. Rad bi vam zagotovil svojo globoko hvaležnost, kadar vidim, da vaše bolezni ne zlomijo

(J. Francija) Karel Simoniti iz Agena je več vrtnarskih del.

silne volje, da bi se srečali s Kristusom in med seboj. Bog ne gleda na število, ampak na vašo trdno vero.

Ob našem srečanju pred belo nedeljo smo se žal morali posloviti od naše sestre Marie-Rose Lužar, ki je bila kljub svojim 85 letom spoznana za še dovolj polno moči, da so jo premestili na novo delovno mesto v Clermond Ferrand. Hvala, draga sestra, za vse trenutke, ki smo jih smeli deliti z vami, in hvala tudi za vašo neutrudno molitev za nas!

NICA

Tudi v Nici nam čas hitro mineva. Mi pa se trudimo, da bi v ta čas vtisnili čim več sledov. Morda nimamo veliko pokazati, saj duhovnih sadov največkrat ni mogoče prijeti z rokami in jih postaviti na ogled. A čutimo, da postajamo med seboj bolj povezani, da se prek raznovrstnih srečanj začnemo nekoliko bolj zanimati drug za drugega. Posebej je to prišlo do izraza v velikonočnih dneh. Vesel sem bil in koliko bolj je to ljubo Bogu, da ste nekateri po dolgem času le začutili potrebo po prejemu zakramentov. Tudi vidno povečana prisotnost pri prazničnih mašah me je navdala z upanjem, da molitev vernih slovenskih src na jugu Francije še ne bo utihnila.

Na velikonočni ponedeljek smo se znova združili pri našem vsakoletnem romanju na Laghet. Kakšnih 40 nas je bilo, ki nas je povezala romarska navdušenost, evharistično slavlje in popoldansko družabno srečanje. S ponosom sem poslušal pohvale Francozov, ki so mi zagotavljali, da takega petja, kot je slovensko, zlepa ne slišijo. Res pa je, da je bila moja pozornost še bolj usmerjena na trud, ki so ga nekateri člani naše skupnos-

ti vložili v pripravo romanja. Občudovati sem moral zavzetost odbornikov slovenske misije z Alfonzom Mavrijem in Julko Pascalone na čelu, ki so do potankosti poskrbeli za organizacijo in pripravo skupnega kosila. Pa tudi naš ansambel Stella Maris je doprinesel svoje k potrebnemu dobremu razpoloženju.

Naše velikonočno praznovanje je na poseben način ohranjalo svoj polet tudi v naslednjih dneh. Na belo nedeljo je sveto mašo na Colle sur Loup obogatil zbor Alojzija Mava iz Ljubljane. Izkoristili smo priložnost, ko so se mladi pevci mudili v Nici na prvomajskih počitnicah, in jih sprejeli tudi v svoji sredi. Bog daj, da bi nas pogosto kdo tako osrečil z lepo domačo pesmijo.

Gotovo bi lahko povedal še kaj, a mislim, da so nam v tujini bolj kot poročila potrebne iskrene spodbude - tako iz domovine kot tiste, ki jih znamo darovati drug drugemu. Zato voščim vsem rojakom naše skupnosti na francoskem jugu, kakor tudi drugim Slovincem po svetu, da bi nič ne skalilo naše zvestobe in da bi se na našo krščansko pričevalno držo nikoli ne prilepil kakšen madež.

V ljubezni združen z vami vaš duhovnik

David Taljat

N E M Č I J A

BERLIN

Obisk predstavnikov slovenskih društev

Prvi konec tedna v aprilu so bili na povabilo slovenskega veleposlaništva na obisku v Berlinu predsedniki, podpredsedniki in drugi člani slovenskih društev iz nemške zvezne dežele Nordrhein-Westfalen; imeli so podoben program ogledov kot teden dni pred njimi pevci iz Komende. Vodja potovanja je bil Štefan Časar. V nedeljo so se udeležili slovenske maše, pri kateri so tudi dejavno sodelovali. Berilo je prebrala Irena Mar, hčerka predsednice slovenskega društva dr. Franceta Prešerna iz Burscheida, prošnje so spet pripra-

vili gostje, prebrali sta jih Zofija Mugerle in Nada Fransen. Župnik Dori jih je prisrčno pozdravil in jim zaželel prijetno počutje v naši župniji. Po maši smo goste povabili v skupne prostore, kjer smo ob pesmi dobri jedaji in pijači ter prijetnem kramljanju kar pozabili na čas.

“Karlova teta” na odru slovenske župnije

V soboto, 8. april, je pri nas gostovala **dramska skupina Kulturno-umetniškega društva Kapla** iz župnije sv. Ožbolt ob Dravi. Z njimi je prišel tudi župnik Igor Glasečnik. Sprejela jih je učiteljica Lilijana Stajan (po očetu skoraj rojakinja) in jih popeljala po Berlinu. Pozneje jih je sprejel tudi konzul v. Jožef Ciraj, jim skuhal kosilo in jih tudi vodil po mestu. Zvečer smo se zbrali v cerkvi, kjer je imel lepo duhovno obnovo s sveto mašo gospod Igor. Po njej smo se v veliki dvorani sprostiti ob odlično zaigrani komediji Karlova teta. Igralci so navdušili, tako da so gledalci v polni dvorani naravnost uživali. Kaj vse zmorejo amaterski igralci! Tudi družabni večer ob dobri hrani in pijači je po organizacijski plati odlično uspel. Vse vaje je imel v rokah Anton Bohore, novi član ŽPS. Z izvoljenko Jolando sta našla prave ljudi, ki so jima bili v veliko pomoč. Tako smo tudi v prostem času pokazali na bistvo krščanstva: veselje - veselo oznanilo - evangelij!

Praznovanje velike noči

Čprav so skoraj vsi naši rojaki odšli domov v Slovenijo, smo imeli lep obisk vseh velikonočnih obredov od cvetne nedelje do velike noči. Ljudje so se z zakramentom sprave, z mirom

Nepogrešljive kuharice v Berlinu: Verica, Ivanka, Marinka, Cilka in Iva

Učiteljica Lilijana živi s slovensko skupnostjo v Berlinu – obisk maše.

v srcu lepo pripravili na praznike. Niso pospravili le svojih stanovanj, ampak so očistili tudi svojo notranjost, svoje duše. Na cvetno nedeljo smo blagoslovili zelenje, skozi ves veliki teden spremljali Jezusovo trpljenje, največje doživetje pa je bila sobotna vigilija z blagoslovom jedil in drugi dan, na veliko noč, skupno zaužitje žegna. Letos je bil organizator Franci Šaruga. Z ženo Cilko, otrokoma Nino in Marjanom ter prijatelji so se zelo potrudili, da jim je uspelo pripraviti velikonočno mizo, kot da bi bili doma.

Letošnja velika noč je bila ena najlepših v zadnjih letih. Sonce je sijalo skozi barvna okna v cerkev in ožarjalo glavni oltar ter napis nad njim *Gott ist die Liebe - Bog je ljubezen*. S Kristusovim vstajenjem, z alelujo, je v temo vsakdanjika posijalo sonce. Vsakogar med nami se je dotaknilo nekaj lepega, za vsakogar je posijal nov žarek upanja. Ko smo stopili iz cerkve, smo začutili pomlad v srcu in na zunaj. Narava se je odela v najlepše pomladne barve, vse je ozeleleno, zacvetelo. Tudi velikonočni ponedeljek je minil v tem ozračju.

Gasparijeva razstava in obisk pevcev iz Begunj in Budanj

Na večer pred belo nedeljo so pri nas gostovali predstavnike Kulturnega centra Ivana Napotnika iz Velenja s predsednikom Vladom Vrbičem na čelu, ki so na ogled postavili razstavo slik Maksima Gasparija. Vsi poznamo njegove slike z božičnimi, velikonočnimi in drugimi ljudskimi motivi, ki so nam zelo blizu. Razstavo je pripravil Marjan Marinšek. Marjan igra tudi citre, na katere je spremljal pevki Majo Lesjak in Tanjo Meža. Skupaj nastopajo kot trio *Moj dom*. Peli in igrali so med mašo, po njej pa pripravili koncert, ki ga je povezoval Boštjan Dermol. Zelo lepo in nepozabno doživetje.

Drugi dan, na belo nedeljo, pa nas je s svojim obiskom presenetil kombinirani pevski zbor iz Begunj na Gorenjskem in Budanj pri Vipavi pod vodstvom organista Bogdana Pračka. Z župnikom so se hitro dogovorili za sodelovanje, s petjem so obogatili bogoslužje, po maši pa so bili gostje naše župnije. Tako so ti pevci še podprli doživetje Gasparijeve razstave in razveselili tiste, ki so med prazniki

ostali v Berlinu, da jim tega ni bilo žal!

Mesec april je minil v znamenju kulturnih prireditev in priprav ter praznovanja velike noči. Čeprav vsaka prireditev, vsak praznik zahteva veliko odrekovanja in naporov posameznikov in skupnosti, ne tarnamo. Vsem in vsakemu posebej smo hvaležni za pomoč, saj nam le tako uspe spraviti pod streho vse, kar imamo v načrtu ali pa nas doleti ne napovedano. Vsakega obiska iz domovine se razveselimo in vsakemu obiskovalcu želimo dati največ, kar zmoremo: pokazati mesto, pogostiti, dati prenočišče, jih povabiti k skupni mašni daritvi... Z božjo pomočjo zmoremo in bomo zmogli! V Marijinem mesecu se bomo v molitvi priporočili naši nebeški Materi, da bo čuvala in ohranjala našo povezanost z Bogom in domovino.

M. M.

FRANKFURT

Pozno praznovanje letošnje velike noči je marsikdo povezal s prostimi dnevi in dopustom, zato je bilo župljanov nekoliko manj kot prejšnja leta. Nekaj manj se nas je zbralo na veliko soboto k blagoslovu jedil v Frankfurtu, Darmstadtu in Mainzu in k praznični maši na veliko noč.

Zato pa je zakrament krsta, ki ga je prejela **Stella Sophie Habianek** na sam praznik Jezusovega vstajenja, toliko bolj poudaril povezavo med Jezusovim trpljenjem in smrtjo ter vstajenjem od mrtvih z zakramentom prerojenja. Vsi zakramenti imajo svoj temelj v velikonočni skrivnosti, pri zakramentu krsta pa je ta povezava zakramenta na veliko noč še bolj vidna. Mali Stelli, ki je prejela zakra-

Stella Sophie s starši in botri ob krstnem kamnu

ment božjega otroštva, ter njenim staršem, botrom in vsem domačim želimo, da bi se **te povezave s Kristusom in Cerkvijo** vedno zavedali in v moči te povezave tudi uravnavali svoje življenje.

Na belo nedeljo je naša župnija praznovala župnijski praznik svojega zavetnika **sv. Jožefa delavca**. Naše praznovanje so obogatili pevci mešanega cerkvenega pevskega zboru iz župnije **Sv. Križ Podbočje** na Dolenjskem. Z njimi smo se srečali že v soboto zvečer pri maši pri Poljakih, kjer so zapeli dve pesmi. Prenočišče smo jim pripravili po družinah. Tako v soboto zvečer kakor v nedeljo dopoldne so si ogledali

Pevski zbor iz sv. Križa med petjem v dvorani

nekaj znamenitosti Frankfurta (Römer, Kaiserdom, letališče in Palmgarten). Pri nedeljski maši popoldne ob 16.00 se nas žal ni zbralo posebno veliko. Pevci so peli pri maši ter po njej v dvorani pod cerkvijo, kjer so se jim pridružili še mladi harmonikarji. Skupaj so pripravili **lep kulturni večer** in nam prikazali lepe kraje pod Gorjanci, ki jih mnogi sploh ne poznajo. Da so to lepi kraji, so potrdili tudi z zelo dobro pijačo, s cvičkom, ki ga pridelujejo župljani; znana je Gadova peč, ki je del svetokriške župnije.

rem

KÖLN HILDEN

Pokojna Marija Remih, roj. Petan

Ob smrti ljubljene osebe smo žalostni. Kjer srce joka, pa vera tolaži. Pokojna Remihova Marica, tako smo jo klicali, je bila tiha, delavna in dobrega srca, ki se je posebej izražalo v njeni gostoljubnosti. Rojena je bila leta 1943, na praznik Marijinega vnebovzvetja, v Brezju pri Brestanici. V družini so bili še en brat in dve sestri. Komaj sedemnajstletna je izgubila mamo, na katero je bila zelo navezana. Zaposlila se je v Krškem,

marca 1967 pa je odšla v Nemčijo, kjer se je že maja istega leta poročila z Vilijem Remihom. Junija 1970 se ji ma je rodila hčerka Jerneja. Tiho kot je živela, je tudi odšla s tega sveta stara komaj 55 let. Na pokopališču v Hildenu smo se prav po slovensko poslovili od nje. Ob božji besedi, ki tolaži in ozdravlja ranjena srca, in slovenskih cerkvenih pesmih - še prav posebej Marijinih, smo se od nje poslovili kot od dobrega prijatelja, ki je odšel za nedoločen čas v prelepi kraj na oddih in ga bomo spet nekoč srečali zdravega veselega in predvsem srečnega. Počivaj v miru, draga Marica, hčerki Jerneji in možu Viliju pa naše iskreno sožalje.

Martin Mlakar

HANNOVER-LANGENHAGEN

Pokojni France Jelenc

France je bil rojen v Smokuču, župnija Breznica na Gorenjskem, 30. novembra 1940. Kot otrok je ministriral v župnijski cerkvi, kjer so bili krščeni naši veliki možje: nadškof Anton Vovk, pesnik France Prešeren, duhovnika in pisatelja Fran Saleški Finžgar in Janez Jalen ter veliki čebelar Janša. Komaj štirileten je v vojni izgubil očeta. Ker je imel še mlajšega brata in sestro, je moral pri delu na kmetiji nadomeščati očeta. Tako je bila njegova mladost zaznamovana s težkim delom. Ko se je izučil za poklic, se je takoj začel ukvarjati z mislijo, da bi odšel v Nemčijo. Ni mogel razumeti, da je bil njegov oče tako zverinsko umorjen. Iskal je odgovora pri tistih, ki so o tem več vedeli ali pa bili celo soudeleženi, pa so se samo izmikali, saj očetu niso mogli nič drugega očitati kot to, da je bil veren in v veri vzgajal svoje otroke. To je Franceta

spremljalo vse življenje. Pogosto je o tem pripovedoval s solzami v očeh.

Leta 1969 je odšel v Nemčijo. Še v Sloveniji se je poročil z medicinsko sestro Terezijo Medja iz Bohinjske Bistrice, ki je leto dni pozneje prišla za njim v Hannover. Rodila sta se jima hčerka Teja in sin Marko. Zaposlen je bil v tovarni avtomobilov, kjer pa je zaradi bolezni bil predčasno upokojen.

Z ženo sta rada prihajala k slovenski sv. maši v Hildesheim-Asel in se v družbi rojakov dobro počutila. Bil je vedno pripravljen na šalo in je skrbel za veselo razpoloženje. Žal pa ga je bolezen že nekaj let držala trdo v objemu. Prestal je več težkih operacij. Nazadnje je bil spet v bolnišnici, od koder se je okrepljen z zakramentom bolniškega maziljenja preselil k Bogu, v katerega je veroval in upal.

Vstajenja mrtvih čaka na pokopališču v Langenhagenu pri Hannoveru. Ker je veroval, da je Jezus pot, resnica in življenje, upamo, da se bomo z njim srečali pri nebeškem Očetu. Pogreb je vodil gospod Martin Mlakar, slovenski izseljenski duhovnik iz Kölna, Zahvala tudi slovenskim rojakom, ki so ga v tako lepem številu s pesmijo in molitvijo spremljali na

zadnji poti. Sožalje izrekamo njegovim družini.

Dragi France, odpočij se od svojega truda in vseh težkih preizkušenj! Počivaj v Bogu!

Martin Mlakar

MÜNCHEN

Duhovna obnova

Na velikonočne praznike nas je pripravil msgr. Janez Pucelj s celodnevno duhovno obnovi v soboto, 8. aprila. Spregovoril nam je o pripravah na slovensko sinodo in s posebnim poudarkom osvetlil pastoralne smernice za dušnopastirstvo v zdomstvu. V razmišljanje je vpletel skrivnosti velikega tedna in nas duhovno ubral na sinodalno geslo Izberi življenje. Naš vsakdanjik moramo oblikovati tako, da bomo vedno pričevali za svetost življenja.

Materinski dan

Letošnji materinski dan smo priredili v nedeljo, 8. aprila. Naši šolarji so uprizorili Vandotovega Kekca. Spoznali smo pravljični svet Vitranca in njegove junake: Prisanka, Škratlatico, Bedanca, Pehto ter Rožleta, Mojco, Tinko in druge pastirčke. Vsem pa se

je najbolj vtisnil v spomin nabriti Kekec, junaški pastirček, ki se ne ustraši ne orla ne divjaškega Bedanca ne čudaške Pehte in Prisanka. Učenci so se za nastop temeljito pripravili in vloge doživeto odigrali. Svoj nastop so poživili s pesmimi slovenskih skladateljev na Kekčevo temo. Letos so nas nastopajoči presenetili z odrskim plesom in pantomimično ponazoritvijo besedil. Hvaležni smo vsem sodelavcem, ki so pomagali pripraviti zahtevno predstavo. Še posebej hvala Meliti, Eleni in dekletom dekliškega zbora za glasbeno spremljavo, Veroniki za prelepo kuliso ter Danilu Bolčini za suvereno povezovanje programa. Kulturni večer je zaključil naš farni dekliški zbor, ki je pod taktirko Marjance Bolčina zapel dve pesmi: **Slepca Mateja Hubada in Mojo pesem vokalne skupine Gloria**. Upamo, da letošnji nastop ni bil zadnji. Želimo si, da bi spodbudil vse slovensko čuteče rojake, da bi svoje otroke še naprej vzgajali v slovenski omiki.

Večer duhovnosti

V petek, 14. aprila, smo se tik pred velikim tednom zbrali na večeru duhovnosti. S pesmijo, razmišljanjem in molitvijo smo se skušali duhovno uglasiti na bližajoče se

Dekliški zbor je zapel materam.

Farani na postni duhovni obnovi

praznične dni. Razmišljali smo o svetosti v vsakdanjem življenju, prisluhnili smo tehtnim župnikovim besedam, si ogledali vrsto diapozitivov, ki so nam prikazali, kje vsak dan doživljamo poklicanost k osebni svetosti. Vse misli so harmonično zaokrožile taizejske pesmi. Večer duhovnosti nam je dal novih moči in pobud. Da smo v tihi molitvi vztrajali še četrtr ure po zaključku meditacije, dokazuje, da si takšnih večerov duhovnosti močno želimo in upamo, da bodo v naši župniji postali stalni. Najlepša hvala vsem navzočim, posebno pa še pobudnikom tega lepega meditativnega srečanja.

Romanje v Altötting

1. maja je bilo vsebavarsko romanje v starodavno Marijino svetišče Altötting. Med mašo so vsi bavarski ordinariji vnovič posvetili Bavarsko Mariji. Našo kar precejšnjo skupino župljanov je spremljal škof Siebler, ki nam je razložil zgodovino romanj v altöttingsko svetišče. Preživeli smo lep romarski dan v molitvi in premišljevanju.

OBERHAUSEN

Da bi ostalo več kakor samo lep spomin na že kar odmaknjeno praznovanje velikega tedna in velike noči. Posebno doživeti sta bili **velikonočna vigilijska v Moersu** ter **velika noč v Essnu** s procesijo z Vstalom (nosile so ga narodne noše) ter potrkavanje brezjanskih zvonov.

Sveto leto nas še posebej vabi, da bi tudi majhna duhovna doživetja vtkali v mozaik življenja za našo nadaljnjo krščansko rast. Naj doživite letošnje velike noči k temu dodajo svoj delček.

Pred tvoj oltar, Kraljica maja ...

Mnogo lepih spominov nosimo na maj, šmarnice in na Marijo. Vsaj nekaj tega smo skušali podoživeti v letošnjem svetoletnem majskem mesecu.

Na prvo majsko nedeljo sta nas pri sv. maši v ESSNU obogatila z mehko melodijo in blagim glasom majniški Mariji na čast mlada brat in sestra ČELIK iz Slovenije. Tretjo majsko nedeljo pa smo v ESSNU poimeno-

vali kar **"majniško slavje"**. Preprosto in domače, ob pesmi in besedi, smo pristopili k materi Mariji in ji odprli svoja srca v zahvali in prošnji.

Zadnja majska nedelja pa nas je v krogu tukajšnje domače Cerkve in raznih narodov, ki tu živimo, zbrala **na škofijskem svetoletnem romanju v essenski stolnici ob "Zlati Mariji"**. Tudi slovenska skupnost je pisani množici dodala svoj pečat, mi pa smo nekaj materinsko toplega ponесли iz skupnega shoda.

Življenje sestavljajo dogodki

Vstop v majnik sta zaznamovala dva vesela dogodka - **biserna poroka Julijane in Heinricha BORIŠEK** v Aernzu ter **zlata poroka Tončke in Ferdinanda SCHWEIGER** v Neukirchen-Vluynu. Obema paroma kličemo: Bog daj vsega potrebnega na nadaljnjo življenjsko pot. In seveda iskrena voščila in dobre želje.

Konec aprila je praznoval 60-letnico življenja Silvo RAJH iz Eschweilerja, "desna roka" tamkajšnje slovenske skupnosti. Bog te živi, kličemo vsi iz skupnosti in ti želimo vse dobro.

Na belo nedeljo je "sklenila evharistično zavezo" z Jezusom prvoobhajanica **Jana Potočnik iz Bottropa**. Ob njenem velikem dnevu ji želimo, da bi ostala zvesta Jezusu.

V maju (27. 5.) je pri sv. krstu postala božji otrok **Fiona Anke RESNIK iz Essna**. Njej ter vsem domačim iskrena voščila. Naj jo dobri Bog ob podpori domačih varno vodi po poti življenja.

V aprilu smo se v Essnu poslovili od Franca VEDRAČA. Preizkušan v težkem trpljenju je odšel v novo živ-

MLADI iz Oberhausna in okolice se že veselimo letošnjih počitnic.

ljenje. V domovini pa so se poslovili od **Ladislava KREVSA** iz Eschweilerja, ki je umrl v prometni nesreči. Naj jima Božja ljubezen po velikem petku nakloni polnost velike noči, mi pa se ju bomo spominjali v molitvi.

Tik pred nami je letošnje: SVETO-LETNO BINKOŠTNO SREČANJE v Kirchhellnu, 11. junija ob 15. uri.

V kulturnem delu bo predstavitev nove kasete in zgoščenke zbora Slovenski cvet ter Slovenskih fantov. Sočasno bo tudi razstava del dveh naših rojakov: rezbarja Franca Bregarja iz Duisburga ter slikarke Štefke Pirc iz Bottropa. Za veseli del nas bo obiskal ansambel Odmev s Ptuja. Lepo vabljeni!

60. obletnica poroke Julijane in Hinka Borišek

V kraju Aerzen, med Paderbornom in Hamelnom, sta na belo nedeljo obhajala svoj diamantni jubilej naša draga zakonca Julijana in Hinko Borišek. Julijana se je rodila slovenskim staršem v Castrop-Rauxelu, ka-

Cvetko Škrubej iz Oberhausna, tiskar naših Oznanih, se je srečal z Abrahamom.

mor je mladega Hinka iz rodnega Šklendrovca pri Zagorju ob Savi leta 1939 povabil na delo v rudnik njen pokojni oče Franc Borišek. Tam sta se naslednjo leto tudi poročila.

Slavje smo začeli s slovesnim zahvalnim bogoslužjem v novi cerkvi sv. Bonifacija. Poleg domačih vernikov so bili navzoči tudi sorodniki iz Slovenije, Francije iz nekaterih nemških krajev. Njun hišni prijatelj, župnik Pavel Uršič, je v začetku maše prebral pozdrave in čestitke škofa Alojza Urana iz Ljubljane, delegata Janeza Puclja iz Münchna ter področnega župnika Alojzija Zaplotnika iz Oberhausna. Pri maši, prisrčno jo je vodil domači župnik Francz Schubert, je slovesno prepeval mešani cerkveni pevski zbor iz ukrajinskega mesta žitomir. Slavje smo nadaljevali pri bogato obloženi mizi v bližnjem gostišču. Duhovniki, ki smo od župnika Tensundra dalje pri svojem službovanju med rojaki na Vestfalskem, uživali nenehno Hinkovo gostoljubje in pomoč, smo slavjencu iskreno hvaležni in kličemo nanj in njegovo družico božji blagoslov v srečni starosti in božje plačilo nekoč v nebesih. Njuni hčerki Annemarie smo povabljeni iskreno hvaležni za organizacijo jubileja, ki ga je odlično izpeljala skupaj s svojimi domačimi. Bog plačaj in na mnoga leta!

P. U., žpk

STUTT GART

Velikonočni prazniki

Zadnja dva tedna postnega časa sta potekala predvsem v pripravi na svetoletno velikonočno praznovanje. Bogoslužja so bila obarvana bolj spokorno in priložnost je bila tudi za osebni sprejem zakramenta svete

Pokojni Franc Vedrač iz Essna

spovedi, kar je eden od pogojev za svetoletni odpustek. Za cvetno nedeljo je skupina žena pripravila okoli tristo zelenih šopkov z oljčno vejico (darom slovenskih župnij s Primorskega), povezanih s slovensko trobojnico. Te smo delili pri mašah za cvetno nedeljo v Heilbronn, Bad Urachu, Schorndorfu, Aalnu in Stuttgartu, nabirke (skupno 1.000 DM) pa smo namenili za škofijsko gimnazijo v Vipavi. Možje pa so na pobudo KD "Slovenija-Stuttgart" spletili in okrasili svetoletno butaro, visoko več kot 10 metrov, tako da jo je bilo v cerkvi kar težko postaviti, pred slovenskim domom pa je še dva tedna "pričala" in pritegovala pozornost mimoidočih. Bogoslužje velikega četrta in velikonočno vigilijo smo praznovali skupaj z župnijo sv. Konrada, bogoslužje velikega petka smo opravili v Slovenskem domu, velikonočna jedila pa blagoslovili v Böblingenu, Esslingenu, in Stuttgartu.

Velikonočno praznovanje je bilo tokrat v Oberstenfeldu in v Esslingenu, na velikonočni ponedeljek pa še v Stuttgartu. Čeprav je šlo letos veliko rednih obiskovalcev slovenske maše v domovino, pa se je

pri bogoslužjih povsod zbralo kar precej rojakov.

Šmarnice na Hohenrechbergu so tudi letos privabile lepo število rojakov iz bližnje in daljne okolice. Iz Stuttgarta smo se pripeljali z dvema kombijema in še z nekaj avtomobili. Ko je po dolini marsikje že deževalo, nas je na gori objelo sonce in pobožalo šmarnične romarje s svojimi toplimi žarki. Po maši smo počastili Marijo še s petimi litanijami, se nekoliko zadržali ob prijetnem kramljanju pri cerkvi, nato pa z nekaterimi udeleženci še v prostorih slovenskega društva Zlatorog v Schw. Gmündu, kjer so nam gostoljubno postregli.

Obletnica

Franciška Bajec, ki jo nekateri dobro poznate kot zvesto obiskovalko slovenskega bogoslužja v Aalnu in se je z možem Mihaelom preselila na Koroško, je letos dopolnila sedemdeset let življenja. Rodila se je sredi februarja leta 1930. V vasi Lahomno pri Laškem je v kmečki družini Hrastnik prirojala na svet kot zadnji od 12 otrok. Od teh živita danes le še dva. Z Mihaelom Bajcem sta se

poročila junija leta 1962 pri Ave Mariji v Deggingenu. V Hürbnu pri Heidenheimu sta kupila hišo ter jo počasi obnavljala. Leta 1981 sta kupila zemljo in začela zidati novo hišo v Podjuni na Koroškem, kamor sta se preselila pred petimi leti. Tam sodelujeta v dveh društvih upokojencev in v župniji Globasnica, kjer so ju povsod lepo sprejeli. "Doma" v Hürbnu sta ostala sin Mihael in Andreja, ki je poročena in imata z možem tudi že dva otroka, Kristjana in Katarino. Radi se med seboj obiskujejo, tako da so zdaj vsi povsod "doma". Gospe Frančiški in možu Mihaelu želimo še obilo zdravja in vsega dobrega!

REUTLINGEN

Ob velikonočnem praznovanju, ko se sicer srečujemo s skrivnostjo trpljenja in smrti, smo se letos še bolj otipljivo srečali s tem dejstvom našega življenja. Na cvetno nedeljo je Bog poklical k sebi Katarino Kodela, ki jo je štiri dni pred tem zadela kap. V velikem številu smo se od nje poslovili na veliko sredo, 19. aprila, na pokopališču Betzingen v Reutlingenu. Njena življenjska pot se je začela

25. 11. 1923 v družini Dervodel na Prevaljah na Koroškem. Po poroki leta 1949 sta z možem živela v Celju, kjer je bil mož, Vlado Kodela, zaposlen kot nadmonter pri Elektru in Klimi Celje. Šest let pozneje sta bila že oba v Nemčiji in leta 1970 kupila domačijo ter vložila vse sile v obnovo hiše. Gospa Katarina je vestno skrbela za svojega moža ter dva sinova. 17. oktobra lani sta v župniji Device Marije na Jezeru v Prevaljah praznovala zlato poroko.

Na cvetno nedeljo popoldne pa je - spravljen z Bogom - mirno "zaspala" na rokah svojega moža in vnuka. Mož, dva sinova in štirje vnuki ter mnogi drugi jo bomo pogrešali, ostala pa bo med nami še naprej - kot je to zelo lepo zapisal mož Vlado ob njenem slovesu: "Kadar v žarkih sonca tvojega smeha ne vidim, kadar v žrgolenju ptic tvojega glasu ne slišim, kadar ob dežju tvojih solza ne vidim več, kadar v tujih obrazih tvoje ga ne iščem več, takrat Kati, šele takrat si resnično mrtva!"

Š V E D S K A

(Huskvarna) Pokojna Franka Bajec

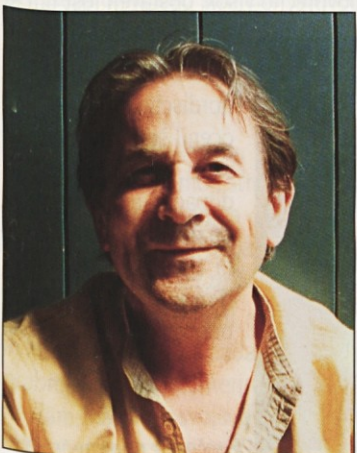
Na Gori blagrov nad Genezareškim jezerom je plapolala tudi slovenska zastava.

(Kungs Backe – Göteborg) Ob slovesu od Franca Korena

(Malmö) Pokojni Filip Torkar

(Göteborg) Pokojni Ignac Bukovec

OZNANILA IZ NAŠIH ŽUPNIJ

FRANCIJA

Châteauroux

Sv. maša in srečanje bosta na binškočni ponedeljek, 12. junija, ob desetih dopoldne. Vabljeni

NEMČIJA

MÜNCHEN

SLOVENSKA MAŠA. Maše v juniju, juliju in avgustu bodo v cerkvi Svetega Duha na cesti Tal, v bližini Marienplatzja vsako nedeljo ob 17.30. V septembru bo maša spet po zimskem času ob 16.30. Pol ure pred mašo je priložnost za spoved. Vsako prvo nedeljo v mesecu je pol ure pred mašo molitev za duhovne poklice in mir v svetu.

VNEBOHOD: V četrtek, 1. junija, je zapovedan praznik. Maša bo ob 19.00 v farni kapeli.

PRVI PETEK: 2. junija, 7. julija, 4. avgusta in 1. septembra. Maša z molitveno uro bo ob 19. uri v župnijski kapeli.

BINKOŠNI PONEDELJEK, 12. junija, je nezapovedan praznik. Maša bo ob 19.00 v farni kapeli.

TELOVO, četrtek, 22. junija, je zapovedan praznik Presvetega Rešnjega Telesa. Maša bo ob 19.00 v farni kapeli.

SRCE JEZUSOVO, v petek, 30. junija, je nezapovedan praznik. Maša bo ob 19.00 v farni kapeli.

ŠOLSKI IN FARNI IZLET bo 8. julija. Pod strokovnim vodstvom si bomo ogledali zgodovinsko mesto Rothenburg an der Tauber. Popoldan bo na razpolago za samostojen ogled mesta in njegovih muzejev ali pa za sproščeno otroško igro v idilčni okolici mesta. Za otroke je zastoni, odrasli plačajo 25 mark po osebi.

VNEBOVZETJE, v torek, 15. avgusta, je zapovedan praznik, praznična maša bo ob 19.00 v farni kapeli.

ŠOLA: S poukom bomo začeli v soboto, 16. septembra, ob 9.00. Prosimo, da obvestite vse slovenske rojake, ki imajo šoloobvezne otroke na to možnost učenja materinščine.

SVETOVNI DAN MLADIH V RIMU Od 13. do 20. avgusta bodo mladi iz celega sveta poromali k papežu v Rim. Srečali se bodo z vrstniki iz italijanskih škofij. Možno je potovati iz Slovenije ali Nemčije. Prosimo vse, da se čim prej prijavite. Cena iz Slovenije je približno. 400 mark.

Waldkraiburg

Maše so v farni cerkvi Kristusa Kralja 3. in 17. junija, 1. in 15. julija ter 2. in 16. septembra ob 19.00. V avgustu maša odpade. Pol ure pred mašo priložnost za spoved.

Rosenheim

V cerkvi ob pokopališču 11. in 25. junija, 9. in 23. julija ter 10. in 24. septembra ob 11.15. V avgustu maša odpade. Pol ure pred mašo priložnost za spoved.

Freilassing

Maše bodo po nekoliko spremenjenem redu, 4. junija in 2. julija ter spet 10. septembra v farni cerkvi ob 16 uri. V avgustu maše zaradi počitnic ne bo.

STUTTART

Svete maše junija, julija in avgusta:

STUTTART - Sv. Konrad: 4., 11. in 18. junija, 2., 9., 16. in 30. julija ter 6., 13., in 20. avgusta, ob 16.30

BÖBLINGEN: Sv. Bonifacij: 4. junija in 2. julija, ob 10.00 ter 17. junija, ob 17.00: Dan državnosti

SCHW. GMÜND: Kapela sv. Jožefa: 11. junija in 9. julija, ob 9.30

SCHORNDORF: kapela - sestre: 18. junija in 16. julija, ob 8.45

AALEN: Sv. Avguštin: 18. junija in 16. julija, ob 11.00

HN-BÖCKINGEN: Sv. Kilian, SOBOTA: (junija ni maše!) 22. julija, ob 18.00

OBERSTENFELD: Srce Jezusovo: 25. junija ob 11.00 na vrtu društva Mura Bönnigheim, 23. julija, ob 9.00.

ESSLINGEN: Sv. Elizabeta: 25. junija in 23. julija, ob 17.00

Ellwangen: 24. junija, ob 14.30 program pri spominskih ploščah, ob 16.15 SV. MAŠA v svetoletni baziliki Schönenberg

SOBOTNA ŠOLA: Stuttgart: 17. junija od 10.00 do 12.00

Böblingen: 4. junija in 2. julija, ob 9.00
Konzularni dnevi - Sophiehstr. 25/1: 8. in 20. 6. 6. 7. in 3. 8. (9.00 - 16.00), Tel.: 089/ 543-98-19

Prireditve:

17. 6. Böblingen: ob 17.00 sv. maša nato praznovanje dneva državnosti.

24. 6. Ellwangen: K skupnim koreninam naše vere: Srečanje Slovencev z juga Nemčije ob spominu na sv. Metoda, apostola naših prednikov, v letih 863 - 885. Nastopajo pevске skupine: Krila (iz SLO), Veneti, PLANET-X...

25. 6. Maša za domovino ob dnevu slovenske državnosti, ob 11.00 na vrtu KD Mura Bönnigheim 1. 7. KD Slovenija-Stuttgart: Kresovanje: 9. obletnica slovenske samostojnosti

13. 8. "Srečanje v moji domovini" s "KD Slovenija-Stuttgart" - na Sv. gori pri Gorici, sv. maša ob 10. uri.

REUTLINGEN: Sv. maše:

Bad Urach, St. Josef: 3. in 17. junija, ter 1. in 15. julija, ob 17.00

Pfullingen, St. Wolfgang: 11. in 25. junija, ob 17.00 ter 9. in 23. julija, ob 19.00

Pisarna: Krämerstr. 17, je odprta po predhodnem dogovoru!

Kristo Srienc: SPRTA BRATA

Naslednji dan je dovažanje izseljencev v taborišče v Žrelcu končano.

Začelo se je preštevanje in razvrščanje taboriščnikov v razne skupine. Sleherni je dobil okrog vratu številko. Nekateri, ki kljub splošni potrnosti niso izgubili humorja, so se ob njih pošalili, češ da so to "führerjeve svetinjice". Večini pa so se ulile solze, kajti čutili so silno ponižanje.

- Sedaj smo samo še številke! je bridko spoznanje večine taboriščnikov.

Oči vsega omizja so strnjeno obvisile na tej izredni sliki, in od nje se kar niso mogle odtrgati.

- Naši očetje in fantje padajo na fronti, tisti, za katere naši sinovi tvegajo svoja življenja, pa nas vlačijo kot zločince po taboriščih.

Valujoče uporno mrmanje je zajelo taborišče in se slišalo iz vseh barak. Morda bi postalo še glasnejše, če se ne bi med barakami pojavilo nekaj SS-ovcev. Ob žični ograji okrog taborišča se je število policistov podvojilo. Iz upravne barake, ki je bila bolj razkošno opremljena in v katero so prihajali in odhajali policija in funkcionarji SA ter SS, je bilo opoldne po zvočniku razglašeno, da se morajo nekatere družine, ki bodo pozvane, zaradi pomanjkljivih podatkov v registru nemudoma zglasiti v upravni baraki. Med imenovanimi so bili tudi Ravničarjevi. Jošt in Lonica sta začela ugibati, kaj bi moglo biti. Oba sta se najbolj bala, da bi ju ločili. Ta strah je noč in dan razjedal njune misli.

"Jošt, jaz se ne pustim odtrgati od tebe in otrok!" je Lonica odločno zatrjevala možu, ko sta skupno z otroki stopala proti upravni baraki. Zdelo se jima je, kot bi šla v kladnico. Pred vhodom sta stala dva SS-ovca, eden s pištolo v roki, drugi z brzostrelko. Pri dolgi mizi so sedeli trije civilisti z ostrim pogledom. Poleg teh dva moža od SA in dva SS-ovca.

Na leseni steni je visela velika Hitlerjeva slika v uniformi SA, ob njej dve dotal segajoči zastavi s kljukastim križem. Upor in strah sta se v Joštovi glavi menjavala pri vstopu v barako. SS-ovec s činom kapetana, po obnašanju šef upravnega osebja, je še kar prijazno namignil Joštu, naj s svojo družino počaka v spodnjem delu prostorne barake.

Da se gospodje pri mizi nadpovprečno zanimajo zanj in za njegovo družino, Joštu ni ostalo prikrito. Kakšne namene imajo z njima in z otroki, o tem sta mogla z Lonico samo ugibati. Strah, da bi ju ločili, je zbežal vse njune misli. Obstala sta kakor pribita v skrajnem ozadju barake, drug od drugega pričakovanje odrešilno besedo. Nemo sta čakala, da bo nad njima izrečeno nekaj usodnejšega od smrtne obsodbe. Pri mizi sedeča sedemglava komisija se je tesneje strnila okrog mize ter se komaj slišno pogovarjala. Med pogovorom so šli njihovi pogledi večkrat na Jošta, na Lonico s Katico na rokah in na ponosno ob Joštu stoječa fantka.

Eden izmed SS-ovcev kar ni mogel odtrgati svojega pogleda od Ravničarjevih. Zašepetal je svojemu sosedu šefu na uho: "So eine fesche Familie!" ("Tako čedna družina!")

Mišičast, stasit, nadpovprečno visok, postaven Jošt jim je očitno ugajal.

"Ein Musterexemplar nordischer Rasse!" je ocenil šef Jošta, se zazrl vanj ter ga z vidnim dopadanjem premeril do nog do glave. ("Vzor ni tip nordijske rase!") "Poglej fantka s tem ponosnim samozavest-

Srečanje rojakov v Sarajevu

(F. Merlebach)
 Kristina Hero z
 mladimi v slovenski
 šoli

nim pogledom, polnim
 zdravja, drznosti in mla-
 dostne moči."

"Zares, marsikatera sku-
 pina "Hitlerjugend" bi
 bila ponosna na taka
 izrazito naša tipa."

Gospodje ob mizi so še
 bolj strnili svoje glave ter se tiho pogovarjali. Posebno ži-
 vahno je drugim nekaj dokazoval oficir SA, ki je sedel po-
 leg šefa, dozdevno njegov namestnik. Kazalo je, da
 sklepajo nekaj važnega in da ne pridejo do zaključka. Jošt
 je iz njih obnašanja sklepal, da ga bodo jutri, če ne že
 danes, vtaknili v nemško vojsko. Upiralo se mu je to
 neskončno dolgo in mučno posvetovanje ob tem ne-
 navadnem omizju, ki po mili volji odloča o usodi več kot
 petsto tu zaprtih nedolžnih ljudi, izročeni na milost in
 nemilost tem rabljem.

Kot pred kako smrtno obsodbo je nastala v baraki nič do-
 brega obetajoča tišina. Tedaj je vstal šef omizja ter
 namignil, naj se Ravničarjevi približajo. Lonici so se tresle
 noge, krčevito je stiskala Katico na prsi.

Jošt in poleg njega oba fanta so stali tik pred mizo tako
 mirno in samozavestno, kot bi bili iz izklesanega marmorja.

Oči vsega omizja so strnjeno obvisile na tej izredni sliki,
 in od nje se kar niso mogle odtrgati.

"Jošt Ravničar," je šef nagovoril Jošta, "ali je Tevž Ravničar
 vaš rodni brat?"

"Da!"

"Moj tovariš tu ob moji strani je bil z njim skupaj v avstrij-
 ski legiji. Pozna ga in ga ocenjuje kot zelo borbenega in
 zaslužnega vojaka, ki sedaj kot častnik stoji baje nekje na
 fronti in je ves zavzet za fűhrerja in Veliko Nemčijo."

Šef je za trenutek utihnil, zvedavo uprl svoj pogled v Jošta
 in na Lonico, nato pa nadaljeval: "Z ozirom na vašega tako
 hrabrega, našemu fűhrerju zvesto vdanega brata vam naz-
 nanjam, da ste s svojo družino od danes naprej prosti.
 Vse kaže, da ne spadate v to družbo. Vrnite se na svoj dom
 ter z vso pridnostjo obdelujte svojo zemljo. Tudi s prid-

nim obdelovanjem zemlje služite naši veliki nepremagljivi
 Nemčiji in pomagajte k naši končni zmagi!"

Nato je strumno dvignil svojo roko in celo omizje je vsta-
 lo ter ravno tako med dvigom desnice slovesno zavpilo:
 "Heil Hitler!"

- Zakaj nisem protestiral?

Jošt sam ni vedel, kdaj in kako je zapustil upravno barako.
 "Heil Hitler" mu je zvenelo v ušesih vedno glasneje, kot bi
 prihajalo iz tisoče grl.

Sredi taborišča je obstal. Skozi glavo so se mu podile mis-
 li, neurejene, nasprotujoče si. V srcu je klujuvalo. Zdelo se
 mu je, da ga bo razneslo: upor, ponos, skrajna užaljenost!

- Z ozirom na bratove zasluge! je ponavljal glas izza omiz-
 ja v upravni baraki.

- Zasluge? Desetero bratovo izdajstvo: izdajstvo matere,
 očeta, izdajstvo naroda, zemlje, izdajstvo Ravničarjevine;
 to so njegove, Tevževe "zasluge"! In s tem izdajstvom naj
 bo kupljena, naj bo sedaj plačana moja svoboda in svo-
 boda moje družine?

Sram ga je postalo.

- Zakaj nisem protestiral?

Ni si upal pogledati v poštene obraze pregnancy, ki so se
 zbirali sredi taborišča, pozvani, da se pripravijo za
 nadaljnji transport.

Dveletna ječa ni mogla Joštovega ponosa tako ponižati,
 kot ga je ponižalo Tevževo izdajstvo - kupna cena za nje-
 govo svobodo. Vse se je upiralo v njem.

Lonica je slutila, kaj se v Joštu dogaja. Še bolj trdno se ga
 je oklenila ter potegnila za seboj: "Jošt, odpravimo se!

Dom se nam odpira. Ves je naš! Tudi brez proslavljenih Tevževih zaslug je naš, je tvoj in tvojih treh otrok!"

Kot bi se zbudil iz sna, jo je hvaležno pogledal. prijel je Lonico za roko in so odšli.

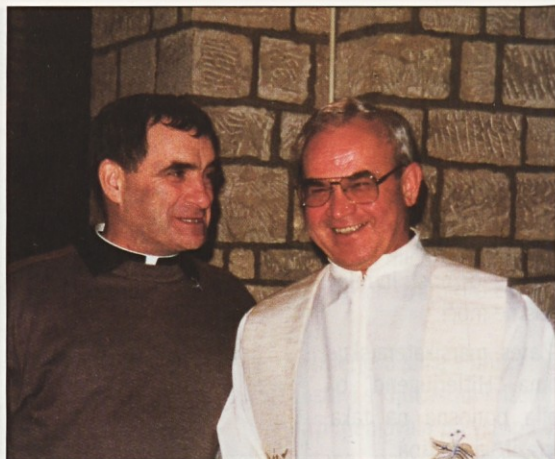
V taborišču so zvočniki trikrat zapored razglasili, naj se vsi pregnanci brez izjeme v teku pol ure s svojimi stvarmi pripravijo za odhod na vlak. Policija jih je med grožnjami postavila v vrsto. V dolgi koloni, obdani na obeh straneh vsakih deset korakov z oboroženimi SS- policaji, se je začel sprevod pomikati proti Rudolfovemu kolodvoru. Kakor zločince je gnala policija te nedolžne ljudi v izgnanstvo, v neznanost. Nihče se ni smel niti za korak umakniti iz vrste. Tako so korakali kot obsojenci po Žrelski cesti. Vedeli so le, da so verjetno za vedno izgnani z doma.

Stoletne lipe ob cesti so jim s svojim prvim vigrednim zelenjem delale senco na njihovem žalostnem pohodu v neznanost.

Z izselitvijo 186 slovenskih družin se je nemški brat sramotno lotil "reševanja koroškega vprašanja".

Te stare lipe ob Žrelski cesti, po kateri je tokrat korakalo blizu tisoč slovenskih izgnancev, so bile neme priče tistih davnih časov, ko je po tej cesti vozil slovenski kmet iz zaledja svoje pičle pridelke teden za tednom v Celovec na trg.

Tedaj še ni bilo treba prosjati nemškega brata za njegov odziv na ponudbo "dober dan, sosed". Tedaj so celovške gospe slovenskega kmeta, ko je ob četrtkih pripeljal na trg sveže sočivje, "svaveje" nagovorile. Nobena se ni niti najmanj sramovala, da je s kmetom iz Grabštanja in okoliša po "svaveje popunala". Nihče se nad tem ni zgražal, še manj videl v tem naravnem sožitju kaj vznemirljivega. Pol

(Heerlerheide) Domači župnik, po rodu Irec, in župnik Lojze Rajk v cerkvi sv. Kornelija

stoletja zatem je od severa zavel že drug veter: slovenskim dijakom v semenišču je bilo pod kaznijo izključitve ("consilium abeundi") prepovedano med sabo slovensko občevati, dasi jih je bilo v zavodu ena tretjina.

Vrnimo se nazaj v taborišče oziroma k izseljencem, ki so odhajali in se uvrščali na cesto ob žrelskem drevoredu. Čuden sprevod: možje, žene, otroci, stari in mladi, trudno pomikajoča se kolona, obdana z obeh strani z oboroženo policijo.

- Obsojena tolpa zločincev! bi bil lahko kdo sklepal.

Jošt je postal silno zamišljen ob pogledu na svoje rojake, ki so s svojimi culami zapuščali taborišče in se uvrščali v kolono. Ko je neki SS-ovec s puškinim kopitom dregnil starejšega moža v hrbet, ker je malo zaostal, je v Joštu kri kar zavrela. V koloni je spoznal svoje znance, prijatelje.

- Kaj bodo ti rekli, kako tolmačili pomilostitev mene in moje družine?

Sram ga je postalo. Zdelo se mu je, kot bi

(Heerlerheide) "Kraljevska godba" se vedno pridruži našemu slavju.

(Frankfurt) Po blagoslovu jedi v cerkvi sv. Bonifacija

sto rok s prezirom kazalo nanj, češ: - Z naciji se je pobratil, zato so ga izpustili.

Sram, vedno bolj sram ga je postajalo zaradi pomilostitve.

"Pridružim se jim!" se je iztrgalo iz njega. Ako bi ga Lonica ne zagrabila z vso močjo za roko, bi bil planil za odhajajočo kolono ter se ji pridružil. "Jošt, ne bodi nor! Laže boš tem nesrečnikom in svojemu ljudstvu koristil, če boš svoboden! Pomisli vendar na nas, na svoje otroke, na to malo Katico, ki potrebuje svojega ateka!"

Jošt je obstal. Strašen dvoboj je divjal v njem. Mišice so se mu napele. V glavi ga je žgalo, skozi vroče čelo so se misli podile brez cilja. Polagoma je zmagal razum. Vprašujoče se je ozrl na ženo ter jo z grenkim, očitajočim glasom zavrnil: "Če boš svoboden, tako si ravnokar rekla!" Za hip je utihnil, potlej pa nadaljeval: "Ali veš, kdo je zares svoboden? Zares svoboden je le tisti, ki ne misli samo nase. Mi pa mislimo preveč nase, na svojo korist, zato nismo docela svobodni."

Kot bi imel za sabo težko odločitev, ki pa je izzvala spet tehtne pomisleke, se je Jošt na naglo visoko vzravnal, kot bi se jih hotel za vedno otresti. V zavesti svoje notranje razdvojenosti se je, kot bi iskal pomoč pri ženi, zazrl vanjo ter komaj slišno dahnil: "Lonica, gremo nazaj v taborišče po naše stvari, ki smo jih pustili v baraki."

"Saj jih ni več! Dala sem jih ubogi družini, ki ni imela s sabo niti najnujnejših potrebščin! S tremi malimi otroki vred so imeli samo to, kar so nosili na sebi! Mi se vračamo domov in vse te reči laže pogrešamo."

"Prav, zelo prav si ravnala."

Kot bi ga obšinilo sonce s svojimi toplimi žarki, se mu je razjasnilo lice. Nagnil se je k ženi in jo hvaležno poljubil.

"Lonica, prav si ravnala!"

Sam zase je bolj v mislih kot v besedi ponavljal: "Res je, zares svoboden je le tisti, ki ne misli samo nase!"

Še tisti dan se je Ravničarjeva družina napotila domov. Ko je po petih dneh pregnanstva, zopet svobodna, vsa srečna stopila na domače dvorišče, ji je prihital naproti stari zvesti hlapec. Kakor otrok se je razjokal ter objel svojega gospodarja.

- *Obsojena tolpa zločincev! bi bil lahko kdo sklepal.*

Nič manj ganljivo ni bilo snidenje z materjo Barbo in Manico. Obema so se ulile debele solze.

"O Jošt, moj sin, o Lonica, moja dobra snaha, in vi, naši ljubi otročiči! Da ste se le vrnili! Še rajši se bomo imeli odslej," je mati govorila brez prestanka.

V tej nepričakovani sreči so malodane vsi pozabili na gorje, ki jih je tako nagloma zadelo, pa jih je Bog rešil in skoraj čudežno zopet združil. Kar nekako pozabili so tudi na nerešeni spor med rodnima bratoma Joštom in Tevžem.

Ali bo prišlo med njima kdaj do sprave? Ali bo prišlo do iskrene, pravične sprave med bratoma na Koroškem, med nemškimi z njegovo značilno namišljeno veličino in slovenskim z njegovo resnično skromnostjo in usodno popustljivostjo?

Stolpna ura pri Sv. Jakobu je odbila polnoč. Polna luna se je radovedno ogledovala nad Slemenom, kot bi med drevjem česa iskala. Ker njen svit ni dosegel Ravničarjevine, se je vzpenjala više in više. Že so njeni prameni pobožali visoko streho gospodarskega poslopja. Postajali so od minute do minute bolj radovedni. Še trenutek - in lunin svit je dosegel okna prvega nadstropja, se radovedno zazrl v spalnico Jošta in Lonice, kot bi hotel ugotoviti, če sta se gospodarja že vrnila pod domačo stre-

ho. Mesec, obdan z belimi oblački kakor z ovčkami, se je zazrl skozi okno.

Jošt je rahel lunin svit čutil na svojem licu. Tiho, da bi ne zbudil Lonice in Katice, je vstal ter stopil k oknu. Zdelo se mu je, da mu luna dobrohotno pokimava in ga v pozdrav obsipava s svojo srebrno svetlobo.

Z okna se je odpiral pogled na polje, na senožeti, na ozare, celo na spodnji del sadovnjaka. Zgodnje češnje in češplji so že kazale prvo napol odprto popje. Jošt je neslišno odprl okno. Zahotelo se mu je svežega domačega zraka, stokrat očiščenega v bližnjih borih, hojah in že zelenem bukovju. Luna je za hip obstala ter se zazrla Joštu v obraz: - Ali si ti, moj prijatelj Jošt? Pogrešala sem te nekaj dni. Dobro, da si se vrnil. Odslej bom zopet noč za nočjo obsipala s svojimi mehкими svetlobnimi prameni tvoje njive, senožeti, sadovnjake in gozdove, da bo povsod zdrava rast, da bo zemlja pila iz mojih nederij tiste snovi, ki jih potrebuje kot življenjsko potreben nočni dodatek k dnevnim sončnim žarkom.

Jošt je čutil, da luna boža njegove njive, da se komaj slišno pogovarja s klijočo posestviyo. Luna s svojim srebrnim licem in Jošt ob odprtem oknu sta se tisto noč celo uro prijateljsko pogovarjala.

Še preden se je spustila na drugo stran Ravničarjeve hiše, je še bežno pogladila Joštovo čelo ter mu vabeče zašepetala: - Pridi zgodaj zjutraj, ko bom odhajala z neba, da se za petnajst ur skrijem za gorami. Pridi in pogovori se z ozarami, s sadnim drevjem in s klijočo posestviyo. Vsi ti in vse, kar v naravi živi in raste, sprejema od mene skrivnostno pobudo, da se nevidne sile v zemlji vzbujajo in se kot odziv na Božji stvariteljski klic odzivajo na vseh

(Frankfurt) Župnik France Novak dobiva v zahvalo steklenico.

koncih in krajih katere ponoči obsevam jaz, podnevi pa ogreva sonce, moj brat.

Jošt je poslušal, gledal, užival, strmел, bil je ves srečen, kot še nikdar poprej v svojem življenju.

Nato je luna še enkrat oplazila okno, kjer je slonel Jošt, ter odšla naprej svojo od Stvarnika začrtano pot.

Tiho, neopazno se je Jošt ulegel. Luna se je skrila za visoko hlevsko streho. Kmalu je trdno zaspal.

Naslednje jutro ob prvi zarji, ko danica še ni zašla, se je zbudil. Vleklo ga je ven, da bi se zopet kot svoboden kmet pogovoril s svojo zemljo, da bi pil njene prelesti, da bi vdihaval njen vonj, ki je ob jutranji zarji najčistejši, najslajši.

Katica v vozičku se je obrnila. Zdelo se mu je, da mu hoče reči: - Atek, le pojdi in pozdravi prve cvetlice pod rebrijo, pozdravi ptičke, ki se bodo začeli oglašati kot znanilci

zgodnjega jutra. Nebo na vzhodu je zagorelo v svileni rdečici, ko se je Jošt ustavil sredi polja. Odtod je bil čudovit razgled na tri strani. Toda tokrat si ni dosti ogledoval.

Se nadaljuje

(München) Šolarji so uprizorili Kekca.

(Stuttgart) Jubilejna butara

LJUBLJANA - MARIBOR

Slovenske železnice se pospešeno pripravljajo na začetek voženj najodobnejših vlakov z nagibno tehniko pendolino, ki bodo konec letošnjega septembra začeli voziti med Ljubljano in Mariborom. Novi vlaki z nagibanjem v ovinkih na obstoječih progah dosegajo do 30 odstotkov večje hitrosti od klasičnih vlakov.

(Oberhausen)
Z letošnjih katehetskih
dnevov v
Niedermühlnu
odhajamo bogatejši.

LIPICA

Združenje rejcev lipicanca Slovenije je v Lipici pripravilo mednarodno dražbo, na kateri je 12 rejcev, članov združenja, prodajalo 20 čistokrvnih lipicancev. Njihove cene so se gibale med 3 in 20 tisoč nemških mark, neuradno pa so bili prodani trije konji, med njimi tudi najdražji.

LOJZE SPACAL

V rodnem Trstu je, slabih šest tednov pred svojim 93. rojstnim dnevom, umrl Lojze Spacal, slikar krasa. Zapustil je ogromen slikarski in grafični opus, ki je nastajal skorajda sedem desetletij, s katerim se pokojni umetnik uvršča med najpomembnejše slovenske likovne ustvarjalce.

LOGARSKA DOLINA

Slovenski in avstrijski obmejni organi so znova odprli visokogorski mednarodni mejni prehod Pavličevo sedlo. Ta bo ostal odprt do konca oktobra, ko jesensko vreme s prehoda prežene policiste, carinike, turiste in domačine. Po mnogih zapletih in odlogih je odslej mogoče potovati čez sedlo tudi z osebnimi avtomobili; do zdaj so lahko čezenj hodili samo pešci. Dogovori med obema državama o odprtju tega prehoda za mednarodni promet sicer trajajo že tri desetletja, zdaj pa so ga vendarle odprli tudi za motorni promet, čeprav cesta ne z avstrijske in ne s slovenske strani nanj še ni v celoti obnovljena.

ŠTAJERSKI SLOVENC

Avstrijski zvezni kancler Wolfgang Schüssel ne vidi potrebe, da urad zveznega kanclerja prizna slovensko narodno skupnost v zvezni deželi Štajerski, čeprav je ta izrecno omenjena v avstrijski državni pogodbi. Na vprašanje, ali so in kako so štajerski Slovenci zajeti v območje, v katerem bi na primer lahko uporabljali slovenščino kot uradni jezik, je zvezni kancler odgovoril, da ta narodna skupnost za tako območje številčno očitno ni dovolj močna. Tudi vprašanje o dvojezični šolski izobrazbi ni aktualno zaradi premalo prijav. Po podatkih društva Slovencev na avstrijskem Štajerskem 7. člen pa zdaj obiskuje tečaje slovenščine blizu 400 otrok in odraslih.

SLOVENSKE SMUČI

V begunjskem Elanu je znova stekla izdelava smuči. Po zagotovilih predsednika uprave Slovenske razvojne družbe, ki je priskrbela potrebna sredstva v višini 20 milijonov nemških mark, so izpolnjeni vsi pogoji za zagon. Elan naj bi v naslednji sezoni posloval pozitivno.

V letošnji sezoni naj bi naredili od 360.000 do 370.000 parov smuči, od 150.000 do 160.000 snežnih desk in 110 plovil. Prve smuči so namenjene kupcem v ZDA in na Japonsko.

RAZSTAVA CVETJA

Vrt slovenskih vrtnarjev, Savinjski gaj v Mozirju, je zaprl cvetlično razstavo z naslovom Cvetje in ideje 2000.

Črni Vrh nad Polhovim Gradcem; cerkev sv. Lenarta

Škof Metod Piriš na glavnem trgu v Bruslju s slovenskima izseljenskima duhovnikoma Gabercom in Rajkom

Obiskalo jo je več kot 40 tisoč obiskovalcev, od svoje ustanovitve pred 22 leti do danes pa že milijon in pol obiskovalcev. Na razstavi je po mnenju vrtnarjev zacvetelo milijonov tulipanov, ti pa so bili prvič v zgodovini označeni tudi z botaničnimi imeni.

METLIKA

Metličani so se odločili sprejeti občinski odlok o simbolih Metlike in s tem slediti sosednjim občinam, ki takšne odloke že imajo.

Gre za formalno potezo, saj ima Metlika svoj grb že dolgo reliefno upodobljen nad vhomom v mestno stavbo. Občina Metlika je za svoj grb prevzela zgodovinski grb mesta Metlike, za zastavo pa so se odločili, da je bele barve z grbom v sredini. Metliški grb je sestavljen iz ščita in simbola na njem. Ščit je kvadratne oblike in v spodnjem delu preide z vijugo v konico. Na njem je upodobljena trdnjava z osrednjim stolpom. Na obzidju trdnjave sta upodobljena dva navzven obrnjena krockarja. Ščit je srebrne barve z rdečim robom, trdnjava je rdeča, krockarja pa črna. Trdnjava simbolizira pomen Metlike pri obrambi slovenskega ozemlja pred zunanjimi sovražniki, krockarja pa sta simbola čuječnosti in pripravljenosti.

POMANJKLJIVOSTI DRŽAVNIH LISTIN

Vsako leto imajo na ministrstvu za notranje zadeve od 10 do 20 primerov, ko so imeli državljani Slovenije v tujini težave zaradi pomanjkljivih potnih listov, ki so jih sicer izdale občine oziroma upravne enote. Večina takšnih potnih listin je bila izdana leta 1991 ali 1992, ko so napake v njih nastajale predvsem zaradi naglice ob velikem povpraševanju.

Državljan, ki mislijo ali sumijo, da z njihovimi potnimi listi ni vse v najlepšem redu, lahko to zelo preprosto preverijo. Na sedežu upravne enote, kjer so jim potni list izdali, lahko zaprosijo za pregled potnega lista.

DELO NA ČRNO

V Sloveniji je 11. maja začel veljati zakon o preprečevanju dela in zaposlovanja na črno oziroma le nekatere določbe, saj se bo zakon v celoti dejansko začel uporabljati šele maja prihodnje leto. Zakon sicer določa, v katerih primerih se opravljanje dejavnosti oziroma dela šteje kot delo na črno, v katerih primerih je šteti zaposlovanje delavcev kot zaposlovanje na črno, kdo je soudeleženec tovrstnega dela in kaj je nedovoljeno reklamiranje.

(Mainz) Slovenski verniki ob blagoslovu jedil v kapeli sv. Antona

VRANSKO

Krajani Vranskega so bogatejši za gasilski muzej, v katerem je na ogled bogata zbirka gasilskega orodja, opreme, priznanj in drugih gasilskih pripomočkov. Kot posebna zanimivost muzeja je prav gotovo ogromna vodna brizgalka na lesenih vozovih, ki izvira iz 19. stoletja. Vsi razstavni predmeti, ki si jih obiskovalci lahko ogledajo vsak dan, razen četrтка, med 10. in 18. uro, so obnovljeni.

OČIŠČENI VOJNI ROVI

Člani novogoriškega društva Soška fronta so na Vodicaх zaključili z urejanjem frontnih položajev iz prve svetovne vojne. Zadnje akcije se je udeležilo dvajset navdušencev iz Slovenije in Italije, ki so s prostovoljnim delom očistili kaverno, v kateri je skupno več kot tristo metrov rovoв. Gre za pravi podzemni labirint s poveznimi rovi v treh nadstropjih. Odkopali so tudi del strelskega jarka, ki ga je uporabljala avstroogrška vojska. Urejanje frontnih položajev na Vodicaх je le del zgodovinske poti, imenovane Pot miru, ki bo povezovala prizorišča vojnih bitk: Škabrijel, Preval, Sveto goro, Preški vrh, Vodice, Košutnik in Prižnico pri Plavah.

Maloštevilni, a mladi v Darmstadtu

ŠTEVNIŠKI PRIDEVNIKI

1. IZBERI USTREZNO OBLIKO ŠTEVNIKA EN, EDEN:

(Eden - en) od prijateljev se je spomnil, da bi šli na izlet. Sledil je še (eden - en) ovinek in odprl se je pogled na morje. V hlevu sta dve zajklji in (eden - en) zajec. Vsi kanarčki so še živi, samo (eden - en) je poginili. Bilo je tiho, niti (eden - en) list se ni ganil. Ti dve leti sta minili kot (eden - en) dan. (Eden - en) je več kot (noben - nobeden).

2. NASLEDNJE POVEDI PREPIŠI TAKO, DA BODO V NJIH ŠTEVNIKI NAPISANI S ŠTEVILKAMI:

France Bevk je umrl star osemdeset let. Francoska revolucija je bila leta tisoč sedemsto devetinosemdeset. Mount Everest je visok osem tisoč osemsto oseminštirideset metrov. Donava je dolga dva tisoč osemsto petdeset kilometrov. Trst je imel že v prejšnjem stoletju čez šestdeset tisoč prebivalcev. Njegov oče tehta sto devetnajst kilogramov, mama pa le trinšestdeset kilogramov. V Sloveniji je bilo leta tisoč devetsto štiriindevetdeset natančno en milijon devetsto devetinosemdeset tisoč štiristo sedeminštirideset prebivalcev.

3. NASLEDNJA BESEDILA PREPIŠI TAKO, DA BODO ŠTEVNIKI V NJIH NAPISANI Z BESEDAMI:

Želva živi več kot 200 let, slon več kot 80, krokodil pa od 50 do 70 let. Evkaliptus je visok več kot 100 metrov, sekvoja okrog 90, jelka pa od 30 do 40 metrov. Škorec dela na dan 17 ur, lastovka 19, rdečerepka pa 20. Ljubljana, glavno mesto Slovenije, je

imelo leta 1991 točno 276.153 prebivalcev. Mnogi so se spraševali, kateri srečnejši je na loteriji zadel 53,412.320 tolarjev.

4. IZBERI, KAR JE BOLJŠE:

Ivan je s (3 - tremi) sošolci prišel na vrh ob (5 - petih) popoldne. Ti boš pomagala (3 - trem), Ančka pa (4 - štirim) prvošolcem. Večni sneg je v Karakorumu pri (5000 - pet tisoč - petih tisočih) metrih. V hiši je (sedem - sedmero) vrat. Ene grablje so nove, (dvoje - dve) pa so stare. (To dvoje - te dve stvari) si je treba dobro zapomniti. Pravijo, da človeka spoznaš v (pet - petih) minutah ali pa vse življenje ne.

5. Z VRSTNIMI LOČILNIMI ŠTEVNIKI OD DVOJ DO PETER ŠTEJ NASLEDNJE MNOŽINSKE SAMOSTALNIKE:

Grablje, vile, hlače, klešče, sani, smuči, vrata, skripta.

6. V PRIMERNIH POVEDIH UPORABI NASLEDNJE ZVEZE LOČILNIH ŠTEVNIKOV IN SNOVNIH IMEN:

Dvoje jagode, troja moka, troje meso, troje vino, dvoje gorivo, četver les, petero žito.

7. V PRIMERNIH POVEDIH UPORABI ZVEZE MNOŽILNIH ŠTEVNIKOV IN SAMOSTALNIKOV:

Primer: dvojno dno - Pismo je pretihotapil v posodi z dvojnimi dnom.

Dvojni kozolec, dvojna vrata, dvojni sladoleđ, trojna nit, trojni salto,

dvakratna cena, trikratni prvak, dvojna prevara.

8. IZBERI ŠTEVNIK, KI SE TI ZDI PRIMERNEJŠI:

Včeraj sem srečal (troje sošolcev - tri sošolce). Imam samo (dvoje hlač - dvoje hlače). Naš avto ima (četvero vrat - štiri vrata). Na travniku se je lesketalo (tisočero - tisoč) rosnih kapelj. Odpraviti je treba (dvoje - dvojno) moralo. Koruza da tudi (petstoterem - petstokraten) pridelek. Zrno je obrodilo (stoterem - stokraten) sad.

REŠITVE

1. IZBERI USTREZNO OBLIKO ŠTEVNIKA EN, EDEN:

Eden od prijateljev se je spomnil, da bi šli na izlet. Sledil je še en ovinek in odprl se je pogled na morje. V hlevu sta dve zajklji in en zajec. Vsi kanarčki so še živi, samo eden je poginili. Bilo je tiho, niti en list se ni ganil. Ti dve leti sta minili kot en dan. Eden je več kot nobeden.

2. NASLEDNJE POVEDI PREPIŠI TAKO, DA BODO V NJIH ŠTEVNIKI NAPISANI S ŠTEVILKAMI:

France Bevk je umrl star 80 let. Francoska revolucija je bila leta 1789. Mount Everest je visok 8.848 metrov. Donava je dolga 2.850 kilometrov. Trst je imel že v prejšnjem stoletju čez 60.000 prebivalcev. Njegov oče tehta 119 kilogramov, mama pa le 63 kilogramov. V Sloveniji je bilo leta 1994 natančno 1,989.447 prebivalcev.

3. NASLEDNJA BESEDILA PREPIŠI TAKO, DA BODO ŠTEVNIKI V NJIH NAPISANI Z BESEDAMI:

Želva živi več kot dvesto let, slon več kot osem-

deset, krokodil pa od petdeset do sedemdeset let. Evkaliptus je visok več kot sto metrov, sekvoja okrog devetdeset, jelka pa od trideset do štirideset metrov. Škorec dela na dan sedemnajst ur, lastovka devetnajst, rdečerepka pa dvajset. Ljubljana, glavno mesto Slovenije, je imelo leta tisoč devetsto enaindevetdeset točno dvesto šestinsedemdeset tisoč sto triinpetdeset prebivalcev. Mnogi so se spraševali, kateri srečnež je na loteriji zadel triinpetdeset milijonov štiristo dvanajst tisoč tristo dvajset tolarjev.

4. IZBERI, KAR JE BOLJŠE: Ivan je s tremi sošolci prišel na vrh ob petih popoldne. Ti boš pomagala trem, Ančka pa štirim prvošolcem. Večni sneg je v Karakorumu pri pet tisoč metrih. V hiši je sedmero vrat. Ene grablje so nove, dvoje pa so stare. To dvoje si je treba dobro zapomniti. Pravijo, da človeka spoznaš v petih minutah ali pa vse življenje ne.

5. Z VRSTNIMI LOČILNIMI ŠTEVNIKI OD DVOJ DO PETER ŠTEJ NASLEDNJE MNOŽINSKE SAMOSTALNIKE: Dvoje grablje, troje grablje, četvere greblje, petere grablje;

Dvoje vile, troje vile, četvere vile, petere vile;

Dvoje hlače, troje hlače, četvere hlače, petere hlače;

Dvoje klešče, troje klešče, četvere klešče, petere klešče;

Dvoje sani, troje sani, četvere sani, petere sani;

Dvoje smuči, troje smuči, četvere smuči, petere smuči;

Dvoja vrata, troja vrata, četvera vrata, petera vrata;

Dvoja skripta, troja skripta, četvera skripta, petera skripta.

6. V PRIMERNIH POVEDIH UPORABI NASLEDNJE ZVEZE LOČILNIH ŠTEVNIKOV IN SNOVNIH IMEN: Za posladek so bile na mizi dvoje jagode: vrtno in gozdne. Troja moka je potrebna za ta kruh, pšenična, ajdova in ržena. Pri sosednji mizi so naročili troje meso: telečje, svinjsko in puranje. Gostilničar je ponujal troje vino, vipavsko, briško in istrsko. Nova peč je na dvoje gorivo, trdo in tekoče. V butaro, ki so jo na cvetno nedeljo nesli k blagoslove, so po nekod dali četver les: vrba, leska, cvetoč dren in brinje. Posejali smo petero žito: pšenico, ajdo, rž, proso in jčmen.

7. V PRIMERNIH POVEDIH UPORABI ZVEZE MNOŽILNIH ŠTEVNIKOV IN SAMOSTALNIKOV: Za gospodarskim poslopijem so postavili še dvojni kozolec. Mladič je prvič vstopil skozi dvojna vrata. Oče je na veliko noč vsem otrokom naročil dvojni sladoleđ. Trojne niti niti izkušena šivilja ni mogla napeljati v iglo. Plesalec je s trojnim saltom navdušil gledalce. V Ljubljani bi robo prodal za dvakratno ceno. Kot zadnji je na stezo stopil trikratni prvak. Dvojna prevara jim je popolnoma uspela, a ne za dolgo.

8. IZBERI ŠTEVNIK, KI SE TI ZDI PRIMERNEJŠI: Včeraj sem srečal tri sošolce. Imam samo dvoje hlače. Naš avto ima štiri vrata. Na travniku se je lesketalo tisoč rosnih kapelj. Odpra-

viti je treba dvojno moralo. Koruza da tudi petstoteren pridelek. Zrno je obrodilo stoteren sad.

Milan Kobal

IZRAŽAJMO SE LEPO

NAJ - Ta členek uporabljamo na razne načine, zlasti za izražanje želj (skoraj ukazov) in dopuščanja:

Naj gre fant po vodo! To naj ti bo v nauk!

Rabi se tudi v pomenu "tudi če":

Naj bo še tako mrz, moram na pot. To bom kupila, naj stane še toliko. Naj se še tako upira, z nami bo moral.

NAJ pa izraža tudi domnevnost, in tam nastajajo napake, ker uporabniki ne pazijo na časovne povezave. NAJ s sedanjim pogojnikom izraža 1. nekaj iz sedanjosti, kar le domnevamo: To naj bi bil najvišji vrh tega pogorja. Kriva naj bi bila njegova sestra. 2. namen - to, kar naj bi se zgodilo v prihodnosti: Stric naj bi nam prinesel več knjig iz tujine. Čez tri dni naj bi se začelo sojenje.

NAJ s preteklim pogojnikom pa izraža tisto, kar se je domnevno zgodilo v preteklosti: Nezgoda naj bi se bila zgodila včeraj zjutraj. Denar naj bi mu bil podaril tujec, ki je lani stanoval pri njem.

Pri rabi teh pogojnikov je potrebna natančnost, saj sicer nastajajo nejasnosti in nesmisli: Začelo se je sojenje morilcu, ki naj bi umoril sedem žensk - kakor da mu je zadana morivska naloga za prihodnost! Naj bi bil umoril pa jasno kaže, kaj je mišljeno.

- Poslušaj, sine, mama je povedala, da spet nisi priden.
- Ata, veš, med štirimi očmi: mama ima nekaj proti nama obema. Malo prej je namreč rekla, da sem tak kot ti.

- Mihec se driča po snegu po zadnji plati, pa ga vpraša stric:
- Kaj ti ni očka obljubil sank?
- Je, ampak sem prej dobil cvek!

Atek je peljal Jurčka v slaščičarno. Fantič je v hipu pojedel svoj kos torte, pa vpraša očeta:

- Atek, bi ti rad še en kos torte?
- Ne.

Tedaj pravi Jurček:

- Atek, zdaj pa še ti mene tako vprašaj!

- Mama, zakaj si tiho, kadar delaš pecivo?
- Kaj pa naj rečem?
- Reci recimo: tu imaš malo čokolade in orehov.

- Tonček, ali ste vzeli v šoli že vse črke?
- Ne, očka, niti ene nismo vzeli. Vse smo morali dati v zvezek.

- Si opravil šoferski izpit?
- Nisem. Ampak čez 14 dni lahko spet poskusim.
- Kaj pa, če boš imel istega izpraševalca?
- Nemogoče! Vsaj štiri tedne bo moral ostati v bolnišnici.

- To je prevara. Rekli ste, da je ta figura iz prave slonove kosti. Zdaj pa smo ugotovili, da je imitacija!
- Že mogoče. Morda je slon imel pretezo...!"

Starejši šaljivec sede pri brivcu na stol. Vajenec ne ve, kaj naj stori, kajti možak je plešast kot buča. V zadregi vpraša:

- Želite, prosim?
- Obriši prah, se namuzne šaljivec.

- Ženka, upam, da nimaš nič proti, če danes zvečer pripeljem prijatelja na obisk?

- Seveda ne. Bolje bo, kot pa da te prijatelj prinese domov.

Marjanca je od stare mame dobila lep hranilniček. Pa prijatelj k mami in potoži:

- Mama! Nejče je pa tako nesramen, da meče svoje dinarje v moj hranilnik!

Mož in žena se vozita z avtom po vaških poteh. Žena sprva še prenaša moževo vožnjo, končno pa ji je vsega dovolj:

- Veš kaj, lahko bi vozil malo bolj pazljivo. Sita sem že tega skubljenja perutnine!

Nagradna križanka NL 6/2000

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
11						12			13
14				15	16	17		18	
19		20				21			
22				23		24		25	
26		27	28		29		30	31	
32				33		34			35
36		37	38		39				
40				41		42	43	44	
45				46		47			

Vodoravno: 1. avtonomna republika na Kavkazu, kjer divja vojna, 9. Slovenska matica, 11. okolica, soseščina, 12. nedoločnik grem, 13. deseta črka abecede, 14. spogledljivka, 17. Helena Kovač, 18. avtomobilska oznaka za Novo mesto, 19. oblika oblasti v rokah maloštevilnih bogatih, 22. Lola ljubkovalno, 24. trinajsta in petnajsta črka abecede, 25. Eva Rajk, 26. v fevdalni Turčiji nižji vojaški ali civilni oblastnik, 28. jokati (3. os. ednine), 30. kratica za Slovensko tiskovno agencijo, 32. zajemati zrak v pljuča in ga spet iztisniti ven, 34. manjše vodno vozilo, 36. spati, 39. sveta gora v Egiptu, kjer je Mojzes prejel deset zapovedi, 40. slavna tovarna in prodajalna čevljev, 41. biti (druga os. ednine), 42. Cvetka Tome, 44. začetni črki imena Kekec, 45. pojav, ko prehaja noč v dan, 46. avtomobilska oznaka za Krško, 47. tovarna smuč

Navpično: 1. sladkarija rjave barve v ploščicah, 2. veda o pravilnem odnosu do okolja, 3. nerazsekan večji kos debla, panj, tudi čokat in neroden človek, 4. pesem otožne žalostne vsebine, 5. nikalnica, 6. Igor Šantelj, 7. njih, 8. angleški priimek, obrnjena beseda: Nosnika, 9. svetlo modro, 10. ime internacionalnega vlaka, 15. kazalni zaimek, 16. vnaprej plačani znesek pri pogodbi, 20. Igor Leskovar, 21. majhne hlačke, 23. teritorialna obramba, 27. medmet, ki izraža naveličanost, obžalovanje, razočaranje, 29. plin potreben za življenje, 31. prisilno delo, 33. časopisi, knjige revije z eno besedo, 35. svojilni zaimek (3. os. ženskega spola), 37. ata ljubkovalno, 38. kradljivec, 40. Borut Svoltjšak, 43. začetna in 3. črka imena Tilen

Oglas sme obsegati največ 50 besed. Cena oglasa je 40 DEM. Vsaka beseda od 50 naprej stane 1 DEM. Trikratna objava oglasa stane 100 DEM, celoletna 300 DEM. Oglase sprejemamo do 5. v mesecu, plačate jih lahko pri vašem duhovniku ali na uredništvu.

05001

• Dragi rojaki! Za Vašo SELITEV v domovino se Vam toplo priporočamo. – Obrnite se na naslov: Gebr. HORŽEN, Möbeltransporte, Herderstraße 36, D-40721 Hilden bei Düsseldorf. (Telefon 02 1 03 / 44 5 62). – Informacije dobite pisno ali po telefonu v slovenščini ali nemščini.

01004C

• Leta 1998 je Mohorjeva družba v Celovcu izdala knjigo z naslovom UŠLI SO SMRTI, v kateri trije mladi domobranci poročajo o svoji rešitvi iz množičnega grobišča v Kočevskem rogu spomladi leta 1945. Knjiga je bila prava uspešnica. Poročila so pisana tako pretresljivo, da knjige ne moreš odložiti, ko jo primeš v roke.

Knjigo lahko naročite v Celovcu ali pa v Ljubljani:

Mohorjeva družba
Viktringer Ring 26
A-9020 Klagenfurt
Avstrija

Mohorjeva družba
Poljanska c. 97
SLO Ljubljana
Slovenija

01006A

• Prodaj hišo z gostinskim lokalom v Mariboru. Informacije v Sloveniji: 062/753 081

02005

• Naprodaj je visokopritlična stanovanjska hiša z dvema garažama v Brežicah, pet minut od železniške in avtobusne postaje. Stanovanjska površina znaša 120 m², zemljišče okrog hiše 1300 m². Cena 230.000 DM. Informacije v Nemčiji (0)69/ 707.23.83; v Sloveniji (0)608/ 62.705.

01004B

• Prodaj negovane brajde, urejen sadovnjak – jablane in njivo, velikost 3000m², primerno za vikend – brunarico na lokaciji Maribor–Zgornja Kungota ob lokalni asfaltirani cesti, vodovod in elektrika v bližini. Jožica Majer, V Drago 15 (Ribniško selo), Maribor, telefon: 062/216 808.

01004B

• Iščem Slovenko za pomoč in oskrbo starejšega Slovenca, ki živi sam v svoji hiši v Nemčiji. Plačilo je zagotovljeno. Informacije na telefon v Nemčiji 09952 2534.

01004A

• V Šentilju pri Mariboru prodaj gradbeno parcelo, 480 m², z načrti, gradbenim dovoljenjem in vsemi komunalnimi priključki. Tel.: 00 386-62-651 909 ali v Nemčiji **49 (0)7127 - 87 40

Spletne strani slovenskih katoliških misij v Evropi

Slovenska katoliška misija na Švedskem:

<http://home.swipnet.se/zvone/>

Slovenska župnija Mannheim, Nemčija:

<http://home.t-online.de/home/skm.ma/>

Slovenska župnija Stuttgart, Nemčija

<http://home.t-online.de/home/skm.st/>

Elektronski naslovi slovenskih izseljenjskih duhovnikov in pastoralnih sodelavcev v Evropi

ANGLIJA, Stanislav Cikaneč, London
cikanek@email.msn.com

BELGIJA - NIZOZEMSKA, Alojzij

Rajk, Eisden
arajk@skynet.be

FRANCIJA, David Taljat, Nica
taljatda@aol.com

NEMČIJA, Alojzij Zaplotnik, Oberhausen
azaplotnik@t-online.de

Martin Mlakar, Koeln
skm.koeln@t-online.de

Martin Retelj, Frankfurt
remslowen@aol.com

Janez Modic, Mannheim
skm.ma@t-online.de

Janez Šket, Stuttgart
skm.st@t-online.de

Marko Dvořák, Ulm
marko.dvorak@t-online.de

Janez Pucelj, München, München
janez.pucelj@t-online.de

ŠVEDSKA, Zvone Podvinski, Göteborg
zvone.podvinski@mbox301.swipnet.se

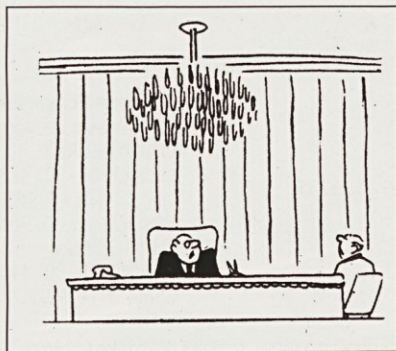
UREDNIŠTVO NAŠE LUČI

janez.pucelj@t-online.de
ljubo.bek@siol.net

RAFAELOVA DRUŽBA

rafaelova.druzba@siol.net

Na žalost vas moramo odpustiti, ker potrebujemo parkirni prostor!

V tejle piramidi pa nekaj ni v redu!

ZVEZA SLOVENSКИH IZSELJENSKИH DUHOVNIKOV, DIAKONOV IN PASTORALNIH SODELAVCEV V EVROPI

ANGLIJA

Stanislav Cikaneč

62, Offley Road,
LONDON SW9 OLS, GB
tel. in faks (*44) 020 - 7735 6655

AVSTRIJA

Anton Štekl, delegat

Einsiedlergasse 9-11,
A-1050 WIEN,
tel. (*43) 1-544 2575

p. mag. Janez Žnidar

Mariahilferplatz 3,
A-8020 GRAZ,
tel. (*43) 0316 - 71 31 69 37

mag. Ludvik Počivavšek

Kirchenstraße 1,
A-4053 HAID b. Ansfelden,
tel. (*43) 07229 - 88 3 56 3
(ob petkih popoldne in ob sobotah)

Janez Žagar

Herrengasse 6,
A-6800 FELDKIRCH / Vorarlberg,
tel. (*43) 05522 - 73100 in 34850

SPITTAL:

A-9800 SPITTAL / Drau,
Marienkapelle
Villacherstraße

BELGIJA - NIZOZEMSKA

Kazimir Gaberc

10, rue de la Revolution,
B-6200 CHÂTELINEAU,
tel. (*32) 071 - 39 73 11

Alojzij Rajk

Vrijthof 14,
B-3630 EISDEN,
tel./faks. (*32) 089 - 76 63 74
GSM (*32) 0476 - 862 160

BOSNA IN HERCEGOVINA

p. dr. Marijan Šef

Hercegovačka 1B
71000 Sarajevo
tel. (*387) 71 657 548
tel./faks (*387) 71 650 795

FRANCIJA

Silvo Česnik, delegat

3, Impasse Hoche,
F-92320 CHATILLON,
tel. (*33) 1-42 53 64 43,
faks (*33) 1-42 53 56 70,

Anton Dejak

9, rue Saint Gorgon,
F-57710 AUMETZ,
tel. (*33) 3 82 91 85 06

Jože Kamin

14, rue du 5 Decembre,
F-57800 MERLEBACH,
tel. (*33) 3 87 81 47 82,
(Mlin) (*33) 3 87 01 07 01

mag. David Taljat

54, avenue du Ray bât 16 C
F-06100 NICE
tel. (*33) 6 13 24 21 08
tel. in faks (*33) 4 93 98 39 10

HRVAŠKA

HR – 10000 Zagreb. Slovenska skupnost je
oskrbovana iz Slovenije.

ITALIJA

SLOVENIK:

msgr. dr. Maksimilijan Jezernik
Via Appia Nuova 884,
I-00178 ROMA,
tel. (*39) 06 - 718 47 44
faks (*39) 06 - 718 72 82

MILANO:

msgr. dr. Oskar Simčič
Corte S. Ilario 7,
I-34100 Gorizia,
tel. (*39) 0 481 - 32 123

JUGOSLAVIJA

Jože Hauptman

Hadži Milentija 75
ZR JU – 11000 Beograd,

NEMČIJA

Izidor Pečovnik

Kolonnenstr. 38,
D-10829 BERLIN,
tel. (*49) 030 - 784 50 66,
faks (*49) 030 - 788 33 39,
tel. (*49) 030 - 788 19 24

Alojzij Zaplotnik,
Stanislav Čeplak, diakon

Oskarstr. 29,
D-46149 OBERHAUSEN,
tel. (*49) 0208 - 64 09 76,
tel./faks (*49) 0208 - 64 708-82

Martin Mlakar

Moltkestr. 119 - 121,
D-50674 KÖLN,
tel. in faks (*49) 02 21 - 52 37 77

Martin Retelj

Holbeinstr. 70,
D-60596 FRANKFURT,
tel. in faks (*49) 069 - 63 65 48

Janez Modic

Römerstrasse 32
D-68259 MANNHEIM,
tel. (*49) 06 21 - 28 5 00

Stanislav Gajšek

Feldkirchner Str. 81,
D-85055 INGOLSTADT,
tel. (*49) 0841 - 59 0 76,
tel. in faks (*49) 0841 - 92 06 95

Janez Šket

Stafflenbergstr. 64,
D-70184 STUTTGART,
tel. (*49) 07 11 - 23 28 91
faks, (*49) 07 11 - 236 13 31
tel. (*49) 01 71 - 34 776 35

Pavel Uršič

Am Lehenweg 18,
D-70180 STUTTGART,
tel. (*49) 07 11 - 64 91 200

Oskrbvano iz Stuttgarta

Krämerstr. 17,
D-72764 REUTLINGEN,
tel. (*49) 07 121 - 43 43 41,
faks (*49) 07 121 - 47 2 27

Joško Bucik

Klausenberg 7c,
D-86199 AUGSBURG,
tel. (*49) 08 21 - 97 9 13

dr. Marko Dvořák,

voditelj župnijske pisarne
Olgastraße 137,
D-89073 ULM,
tel. (*49) 07 31 - 27 2 76

Marjan Bečan

Slavko Kessler, past. sodelavec
tel. (*49) 089 - 22 19 41
Janez Pucelj, delegat
tel. (*49) 089 - 21 93 79 00
tel. (*49) 0173 - 9876 - 372
fax: (*49) 089 - 219379016
Liebigstr. 10,
D-80538 MÜNCHEN,

ŠVEDSKA

Zvone Podvinski

Parkgatan 14,
S-411 38 GÖTEBORG,
tel. in faks (*46) 031 711 54 21

ŠVIČA

p. Robert Podgoršek

Schaffhauser Str. 466, Postfach 771,
CH-8052 ZÜRICH,
tel. (*41) 01 - 301 31 32
faks (*41) 01 - 303 07 88
Seebacherstr. 15, Postfach 521,
CH-8052 Zürich,
tel. (*41) 01 - 301 44 15,
GSM (*41) 079 - 662 10 11

NEDELJA SLOVENCEV PO SVETU

2. JULIJ 2000

po vseh naših župnijah

“... in spet zedinil rod Slovenšne cele!”

(F. Prešeren)

RAFAELOVA DRUŽBA

ISSN 1408-9726

9 771408 972008